No 2623 Zaterdag 9 Juni 1934 51ste Jaargang

AMIGOE DI CURAÇAO

WEEKBLAD VOOR DE CURAÇAOSCHE EILANDEN

Dit Blad verschijnt elken Zaterdag.
Abonnementsprijs voor Curaçao, Bonaire, Aruba en de Bovenwindsche eilanden per drie maanden fl. 2.— bij vooruitbetaling.

Bureau van dit blad: Brionplein Tel. 47
Administratie: St. Thomas-college Tel. 550.
DRUKKER. B. L. BOGAERS.

Voor het Buitenland per jaar fl. 10.—
Afzonderlijke nummers fl. 0.15.
Prijs der Advertentiën van 1—7 regels f.0.50 voor elken regel meer 10 cts.

De draadlooze een gevaar of een zegen?

In een buitenlandsch dagblad, dat ons dezer dagen in handen kwam, lazen wij van een heel bijzondere ervaring, welke een Fransch journalist op een studiereis in de Vereenigde Staten van Noord-Amerika onlangs opdeed. Het verhaal heeft ons aan het nadenken gezet en tot conclusies gevoerd, waarvan de Fransche dagbladschrijver vermoedelijk zelf heel vreemd zou opkijken, wanneer hij er kennis van nam. Maar laten wij eerst meedeelen, welke de aanleiding tot onze overpeinzing werd.

De Fransche journalist Chadourne is ter bestudeering van den politieken en economischen toestand in de nieuwe wereld den Oceaan overgestoken en ontmoet in New York een jeugdvriendin, die bij een theater in Amerika's hoofdstad is geëngageerd. Na de vreugde over de onverwachte ontmoeting besluiten beiden een taxi te nemen en zich naar een restaurant te laten rijden om rustig te kunnen praten.

Nu is de moderne techniek in het land van den dollar heel wat verder gevorderd dan hier. Bij ons is een radio-toestel in een auto een nog weinig voorkomende luxe; in Amerika echter neemt men een radio-taxi!

Terwijl de Franschman met zijn veramerikaanschte vriendin praat, klinkt er plotseling een stem achter den rug van den Chauffeur op: „This is the golden hour... dit is het gouden uur van de kleine Bloem, Royal Oak, Michigan." De bestuurder heeft n. l. ongevraagd en onopgemerkt een ver radio-station ingeschakeld. Er klinken plechtige tonen van een kerkkoor binnen den auto; en de luchthartige Franschman, op dit oogenblik van pas vernieuwde vriendschap met zijn vroegere landgenoote allerminst in stemming om psalmen aan te hooren, grijpt naar den arm van den chauffeur om hem te beduiden de radioverbinding uit te schakelen. Maar zijn vriendin houdt hem met kracht tegen. Hij bemerkt bij haar een ongewonen ernst, terwijl zij hem vraagt: hoe laat is het? En bij het antwoord: vier uur, krijgt hij het verheugde bescheid: „Prachtig, we hebben geluk, nu kun je h e m hooren!

„Hem hooren? Wien?"

„Maar father Coughlin natuurlijk! Weet je niet wie père Coughlin is, van de Kleine gouden Bloem, Royal Oak in Michigan?"

Ja, hij had van ochtend in de 150 pagina's dikke Zondagsbladen wel een portret van een geestelijke bij een radiotoestel gezien. Maar wie leest er nu kranten van 150 pagina's bij zijn ontbijt en wie interesseert zich voor zulk een onderwerp?

Wel, kreeg hij te hooren, dan had hij een der grootste hedendaagsche wonderen van Amerika verwaarloosd. Dit is de radiopriester, met Roosevelt de meest beluisterde man van de Vereenigde Staten.

„Twintig millioen menschen luisteren op dit oogenblik naar hem; begrijp je dat?"

„Protestant of katholiek?"

„Father Coughlin is een Ier, een katholiek priester."

Intusschen is de voordracht begonnen. Ik heb nooit zulk een stem gehoord, vertelt deze waarde journalist, die de geheele wereld heeft doorkruist. Zacht en diep is deze stem, met zeldzame modulaties, van de bas overgaand tot de fluit als een orgeltoon. En zoo suggestief werkt deze stem, dat de Franschman den priester vóór zich ziet staan in blank koorhemd. De stemming is er: het meisje, een danseres uit een music hall, heeft de oogen neergeslagen en zit devoot met gevouwen handen. De chauffeur begint langzam te rijden; alleen heeft hij even schuin omgekeken en de Fransch-Amerikaansche een vertrouwelijk knipoogje toegezonden: Wij Amerikanen weten het wel; dat is onze pater, die daar gaat spreken!

Wat de preek behelst? Een schrikkelijk strafgericht over het oude Amerikaansche productiestelsel en bankwezen. „Modern kapitalisme .... het kapitalisme van onze tijd is niet de moeite waard om gered te worden. Het is een hinderpaal op den weg der beschaving."

Is deze radiopriester communist?

„Het moderne kapitalisme steunt op de gedachte, dat de werkman alleen behoort te worden betaald op het moment dat hij arbeidt. Zijn loon eindigt met zijn werk. Hij werkt slechts zoolang de machine draait.

De werkman is een ezel om te gelooven, dat hij alleen kan eten, wanneer hij gezweet heeft.

„Het geld is tegenwoordig een wortel, dien het kapitalisme onder den neus van den ezel houdt om hem te laten loopen; maar de wortel is altijd vóór den neus van den ezel, nooit in zijn bek . . ."

Een communist, deze radio priester?

Neen, want evengoed als hij toornt tegen de bankiers en het kapitalisme, waarschuwt hij tegen fascisme, socialisme en communisme.

„Weest geen communisten! Kiest een middenweg. Er zijn, mijne vrienden, goederen in overvloed op deze aarde, voor allen en voor ieder. Het komt slechts aan op een juiste verdeeling. Ons tegenwoordig systeem is ingesteld op de productie; wij hebben behoefte aan distributie . . ."

Maar het is ons er niet om te doen hier af te drukken, wat die Iersche pater aan zijn millioenen luisteraars te vertellen heeft. Vermoedelijk zou dat voor Hollandsche ooren zelfs verkeerd zijn, omdat hij spreekt voor Amerikanen en over Amerikaansche toestanden. En wie weet hoe oppermachtig de dollar in de jaren van voorspoed heeft geheerscht; hoe een heel werelddeel door de goudkoorts was bezeten; hoe de geldhonger de misdaad en corruptie tot systeem maakte; hoe ondanks fabelachtigen rijkdom, bij het keeren van het getij, bleek, dat er niet één dollar was gespaard voor werkeloosheidvoorziening ...die kan zich eenige voorstelling maken van wat er in een oprecht priesterhart moet omgaan en wat er uit den mond van een priester moet komen, die de gave des woords bezit en weet een gehoor te hebben van vele millioenen. Wat ons bij het lezen van het relaas over het wedervaren van dezen Franschen journalist trof, was iets anders. Wat een macht schuilt er in de wondere nieuwe vinding van den draadloozen omroep! En wordt, speciaal ten onzent, van dit prachtige communicatiemiddel wel het juiste gebruik gemaakt?

Van den Ierschen radio-priester lezen wij, dat hij onder de begunstiging van den president der republiek over 26 uitzendposten beschikt; dat er twintig millioen menschen naar hem luisteren; dat hij één millioen brieven per week ontvangt en dat hij driehonderdduizend dollar aan de T. S. F. (den Amerikaansche radio-omroep) betaalt uit vrijwillige bijdragen.

Dat is Amerikaansch, zeker! Maar afgezien van de fabelachtige proporties, alleen mogelijk in een werelddeel van groote afmetingen en een taalgebied, dat vele tientallen millioenen menschen bestrijkt, ligt in de kern van de zaak een groote aantrekkelijkheid. Het is deze, dat bij de preek van den Amerikaanschen priester de radio volkomen aan haar bestemming beantwoordt. Dat is 't betreurenswaardige in onze nieuwe vindingen, dat zij zoo spoedig haar eigen karakter verliezen. Zoo met de film als met de radio. De film wordt misbruikt om tooneel, revue en operette na te apen. De draadlooze omroep wil de concertzaal, den schouwburg, de kerk, het dagblad, de gramofoon en wat al niet vervangen. En zoo wordt de radio het manusje van alles in de huiskamer: men krijgt er zijn Engelsche les, zijn kook- en knipcursus; en de vrijgestelde houdt er zijn praatje over een vakbelang. Alle uren moeten gevuld van 's ochtends 8 tot 's nachts 12, zeven dagen van de week. Wie is bij zulk een gebruik van zijn vermogens in staat zijn karakter te handhaven, te veredelen en te verdiepen?

Het gevolg? Dezer dagen spraken wij een geërgerd zakenman. Hij had zich een auto en een radio aangeschaft en reed des ochtends naar zijn kantoor. Hij zette het draadlooze toestel aan: *Nederlandsche* omroep, *algemeen* programma! 's Ochtends 9 uur klinkt de muziek u tegen: „das haben die Mädchen so gern!"

Zoo beginnen wij in vollen ernst dus onzen dag en zoo eindigen wij 's avonds. Als 't goed was en de nieuwe vinding was volkomen benut, zooals het in de naaste toekomst toch zal zijn, dan zou heel het Nederlandsche taalgebied in Vlaanderen, in Zuid-Afrika, in heel Oost- en West-Indië, overal waar onze schoone moedertaal verstaanbaar is, des ochtends vroeg op den eersten werkdag van de week als eerste nummer van het *Nederlandsche* programma hooren het hartverheffende lied, dat stemt tot ernst, dat veerkracht geeft en de ziel verheft: das haben die Mädchen so gern!

't Is genoeg het contrast aan te geven: ginds een Iersche priester, die in het groote Amerika zijn zeldzame stem en rijke gaven van het woord verheft, om een volk in geestelijke branding te leiden tot bezinning, tot christelijke saamhoorigheid en tot sociale zeden terug te brengen. Hier op den Nederlandschen omroep, op een eersten werkdag van de week een Duitsche operette-deun.

Het contrast stellen is den weg wijzen: de radio toone een eigen karakter en make zich tot een modernen zegen!

LIBRA.

Van La Guaira naar Paramaribo in 12 uur.

De lezers van de „Amigoe" hebben natuurlijk al heel dikwijls — en tot vervelens toe misschien — de beschrijvingen en beschouwingen en *„eerste indrukken"* onder de oogen gehad van menschen die voor *„'t eerst"* vlogen. Op dat punt voelen ze zich „blasé" is 't niet?

Wel, ik ben zoo vrij mij voor te stellen als iemand die voor 't eerst gevlogen heeft en die het durft bestaan U het verslag van zijn eerste luchtreis onder de oogen te brengen en wel om deze bijzondere reden: dat er tot nu toe weinig of niets in de Pers verschenen is over bovengenoemd traject en dat daarom zulk een verslag voor velen wellicht nieuws zal zijn.

De eerste etappe was LA GUAIRA—PORT OF SPAIN (Trinidad).

Toen de formaliteiten van de Douane enz. achter den rug waren, renden we gauw met een auto naar het vliegveld van MAIQUETIA, (iets ten Westen van de stad) waar onze bagage en wij zelven ook gewogen werden en weldra alles klaar stond voor de vlucht. Op het vastgestelde uur verscheen uit Maracaibo, het vliegtuig, dat langzaam, bijna onmogelijk langzaam, daalde, zwenkte en zoo correct als een auto juist bleef staan vóór het paadje van beton, waarover de passagiers naar het vliegtuig gaan. De instijging duurde niet lang, De motoren sloegen aan en het vliegtuig taxiede naar het einde van het veld. Daar maakte het een draai en zette zijn neus tegen de wind. Een kleine stilte en toen, plots, als een donderslag, het volle geronk der machtige motoren. Het gras onder ons werd als een steep, toen werd alles grijs en plots zagen we beneden, het vliegtuigstation met de wuivende menschen.

We waren in de lucht en reeds hoog boven La Guaira.

Het Panorama was overheerlijk: de stad met zijn wirwar van straten en donkere blokken van huizen, als een net met gevulde mazen over de rotsen gegooid; daarachter de geweldige groene hellingen van de bergen, wier toppen nog in de wolken staken, daarvóór de hoefijzervormige haven met de vlekken der gemeerde zeilbooten op het donker-blauwe water en de miniatuur stoomschepen; en aan beide kanten naar het Oosten en Westen zich verliezend in de verte witte lijn van het strand, omzoomd door een donker-groenen band van palmbosschen en vóór dit alles de oneindigheid der licht-blauwe Caraïbische Zee

Mijn oogen konden niet uitgekeken komen over dit wondermooie panorama.

In de lucht voelt en bemerkt men niet de snelheid van het vliegtuig; een van de wielen, die men door het raampje zien kon, scheen onbeweeglijk; ook het landschap beneden scheen onbeweeglijk, alleen als men nu en dan eens wat lappen nevel of gescheurde wolken onder zich tegen kwam, bemerkte men de geweldigen snelheid. In de eerste uren volgde de piloot vrijwel de Venezolaansche kust, iets over de hooge uitloopers der bergen, die daar heel dicht de zee naderen. Bij de kromming der kust, tamelijk ver ten Oosten van La Guaira, zag men ineens ingeteekend als op een landkaart, de sierlijke geweldig booglijn van de lange golf waarin Guanta, Cumaná en Barcelona liggen. Bij de zee lagen daar geweldig uitgestrekte water- en modderlagoenen, waarin verschillende rivieren, die als slangen van de bergen kropen, in uitmondden. Hier en daar vlakken palmbosschen, maar overigens verlaten zandvlakten. Nu en dan eens op de hooge bergen en ingesloten door groene bosschen, waren de zwarte vlekken van kleine dorpjes te zien; die met elkaar verbonden waren door slingerende, dalende en stijgende paden en soms wegen, om en over en in de dalen en bergen. Soms trof men ook een eenzaam huis aan waaromheen lappen ontboschten grond. Op verschillende punten, groote rookpluimen van het omgekapte bosch, dat men verbrandde, om den grond voor landbouw geschikt te maken. Op heel veel plaatsen in deze streek zag men dan ook die eigenaardige witte vierkante vlekken, midden in het oerwoud, die niets anders waren dan de opengekapte lappen grond, bedekt met de witte asch van de verbrande boomen en tropisch struikgewas.

Bijna aan het einde van de Golf, ongeveer bij Barcelona, verliet het vliegtuig de kust en stevende het land in, in de richting van Maturin een vrij groote stad van het binnenland.

De tocht ging nu over een verlaten streek oerwoud en hooge bergen.

We vlogen nu over het machtige, dichtgesloten, geheimzinnige oerwoud, over onbekende toppen en diep mysterieuse dalen, naar de tropische planten boomengroei nog dichter en geslotener werd. Het was één groene massa, bespikkeld hier en daar met de gele kruinen van een boom waarvan de naam mij ontschoten is, en gevlek tof beter genuanceerd met de iets donkerder kleur der kruin van geweldig hooge boomen, die boven de massa van het egale bosch uitstaken.

De stad Maturin ligt aan den Zuidkant van de Oostenlijken uitloopen der Venezolaansche Andes, aan 't begin der beroemde „llanuras" of vlakten van het Orinoco-bekken. We moesten over een bergketen met toppen van bij de 7000 voet hoog, het vliegtuig begon dan ook te stijgen, zoodat de temperatuur binnenin hoe langer hoe lager werd; de ruitjes voelden reeds ijzig aan. Het toeval wilde dat er in onze richting een geweldige wolkenbank zat!

De piloot verkoos er over heen te vliegen: weldra kwamen we dan ook in de eerste flarden van wolken terecht, die in razende snelheid ons voorbijschoven.

Het wolkendek onder ons werd dichter, bedekte bosch en bergen, nu en dan kon men door de openingen, ver beneden, stukken groen van het oerwoud zien. Dat was verrukkelijk en gaf een gevoel van niet te peilen diepte. De wolken om ons heen werden nog dichter .... de temperatuur daalde, zoo dat ik met m'n voeten begon te trappelen om ze warm te houden. Plots niets meer dan wit om ons heen.... een omsingeling van witte dampen... dan in eens vrij: onder ons een wijde uitgestrektheid van spierwitte wolken, ineengerold, geplooid of in lagen boven elkaar geschoven met hier en daar torende spitsen; boven ons de diepblauwe hemel, fijn, zuiver als gecristaliseerd; ver naar het Zuiden keek men over de wolken heen op de donkere massa van de machtige bergketen van het binnenland... het was feeëriek... de oogen deden pijn van het kijken op de sneeuwwitte wolkenzee. Op dat oogenblik waren we 11.000 voet hoog... ver boven de toppen, heerschend over alles...

Toen de wolkenbank onder ons voorbijgeschoven was, daalde de piloot wat meer, zal ik zeggen, naar den beganen grond... de temperatuur werd weer dragelijk, wat me een zucht deed slaken dat we gelukkig nog in de tropen waren. MATORIN werd nu gauw bereikt: aan de horizon verschenen de wijde grasvlakten; het oerwoud onder ons hield langzamerhanp op met hier en daar nog eenige uitloopers, ook op de vlakten waren nog beboschte strepen. MATORIN van boven uit de lucht lijkt op alle andere Venezolaansche steden: duidelijk was de kathedraal zichtbaar. Het landingsveld ligt buiten de stad; er staat een klein P. A. A. (Pan-American-Airways) stationnetje op met nachtzaal, garage, bureau en olie en gasoline benoodigheden; het ligt vrij eenzaam: het veld lijkt hobbelig, vol boschjes lang gras,, waartusschen zich zanderige regengaatjes kronkelen. Pas is onze vogel neergestreken of P. A. A.-mannetjes springen er op en nemen hem flink onder handen met olie, smeersel en gasoline: de verzorging van het vliegtuig na de vlucht is op alle P. A. A.-stations tot in de puntjes in orde. Eenige passagiers gingen er uit; anderen van MATORIN zelf kwamen er bij. Toen ging het weer verder: wij hebben van LA GUAIRA af iets meer dan 3 uur gevlogen. Het volgende station CARIPITO (± 50 Klm. verder) was gauw bereikt: het is het grensstation voor Trinidad: hier moest weer aan de formaliteiten der Douane voldaan worden.

Nu naar Trinidad over den Noord-Oost hoek van Venezuela. Deze hoek is onbewoond en is geheel bedekt met oerwoud: wel een uur lang zijn we er over heen gevlogen. Het mooie en interessante van het landschap hier beneden ons, waar de kronkelende loop van de rivier San Juan en zijn vele zijarmen, wier wispelturige bewegingen men nauwkeurig volgen kon in de vlakten die naar de golf van PARIA, recht over Trinidad, afdaalden.

Wat een eenzame, idyllische plekjes langs de hoog beboschte oevers dier rivieren, wier bruine wateren nu eens schuimend over rotsen, dan weer kalm als glad gestreken, heenvloden langs de schoonheid en geheimzinnigheid van het tropische oerwoud.

In een blik overziet men hier waar de vroegere ontdekkingsreizigers maanden over deden om er doorheen te komen. Dichter bij zee werden de vlakten modderig, dun begroeid met eenig boom- of struikgewas en verder wat gras. De San Juan en eenige rivierarmen zagen we uitmonden in de zee; in een wijden boog tientallen van kilometers diep spuwden ze hun vuile wateren de blauwe golf van Parien in, waar men dan ook als een streep de afscheiding kon zien van het modderige rivierwater en de zuiver-blauwe zee. De zee-overtocht naar Trinidad duurde een half uur; het berg-silhouet van 't eiland verscheen aan den horizon en eenigen tijd daarna gleed onze zilveren vogel neer in de blauwe baai van Port of Spain, aan den Noordrand van de stad, in een regen van schuim. Op de kracht der lucht-motoren vaarde nu ons vliegtuig naar het station verder op; de wielen (het was een amphibie) die boven de zee ingetrokken waren, werden bij het naderen van het strand, weer uitgestoken en zoo rolde het uit het water over het strand en dan eindelijk over den gloeienden betonweg tot recht voor het station, even gemakkelijk en precies als een auto die voorrijdt aan de stoep van een hotel.

We stonden nu op Trinidad juist 5 uur nadat we La Guaira verlaten hadden; het was op een Dinsdag; we hadden ook Vrijdag pas kunnen aankomen en dan den dag daarna onmiddellijk weer vertrekken met het vliegtuig. Van Dinsdag tot Zaterdag hebben we dan geprofiteerd om het heerlijke tropische Trinidad te bewonderen, een van de vele parelen der Caraibische Zee.

Zaterdag half twaalf waren we weer in de lucht en nu met het vliegtuig dat dien zelfden dag uit Antigua gekomen was en dat doorvliegen zou tot Georgetown (Demerara). Port of Spain en zijn baai van boven uit de lucht gezien en in de stralen der middagzon is iets wonderbaars....

Het ging nu recht naar 't Zuiden op San Fernando af, de tweede stad van het eiland Trinidad lag voor ons open als op een kaart: in 't Noorden de bergketen, daaronder de geweldige cultuurvlakte: met zijn dorpen en steden en plantages en heel ver in 't Zuiden de witte vlek van de berg bij San Fernando en de daarbij aansluitende bergketen die wazig en niet scherp omlijnd, den einder afsloot. Zie daar Pointe á Pierre, San Fernando zelf met z'n steile bergstraten. La Brea met de zwarte ronde vlek van z'n beroemd asfalt-meer, dan op de vooruitstekende Zuidelijke punt, die naar Venezuela wijst de olievelden met de boortorens, en raffinaderijen, midden in de bosschen.

Toen begon de overtocht naar de Orinoco-delta; deze was hevig en weldra verdween dan ook de steile Zuidkust van Trinidad in de nevel, ongeveer op het oogenblik dat de lage Venezolaansche oever zichtbaar werd. De blauwe zee werd dan ook bruin, een teeken dat we voor de mondingen van de geweldige Orinoco-delta waren, die hun onmeetbare watermassas' gestadig en onvermoeid den Oceaan inspuwen. Verschillende van die Orinoco-armen teekenden zich tin-kleurig af tegen de donkere beboschte vlakten van dit uitgestrekt alluviaal gebied, dat zich verloor in de grijze verten. De monding van den hoofdarm der Orinoco zelf, deed aan als een zee: daarvóór lag een vrij groot, plat eiland. Van hier tot Paramaribo heeft de kust vrijwel hetzelfde voorkomen: laag, bebroscht, met lange zandbanken en tientallen kilometers ver in zee, bruinmodderig water: in de verte niets dan een donkere streep, als een Hollandsche dijk in den nevel. Nu en dan natuurlijk zag men een of ander

kustplaatsje en een riviermonding. Dichter bij Georgetown begonnen de cultuurgronden en zag men ook wel over het landschap heenstrijken de lange rookpluimen van de suikerrietvelden, die men aan het verbranden was.

Georgetown werd bereikt om 3.25 uur, 4 uur dus na 't vertrek uit Trinidad. Bemanning en passagiers werden ondergebracht in het bekende „PARK HOTEL" daar de tocht pas doorgezet zou worden morgenochtend, Zondag 5 uur. Zooals overal was ook hier alles puik geregeld door de P.A.A. Het vliegtuig was gedaald iets achter de stad op den Demerara rivier. Een P.A.A. launch lag gereed voor het passagiersvervoer en bij de dokken stonden de auto's die ons naar het hotel brachten vlakbij. Toen we landden (eigenlijk zou ik moeten zeggen „toen we rivierden") ging juist de „Antilles" van de Transatlantique de haven uit en nu een viermasterbrik. Er lag ook nog een Engelsch oorlogsschip en verder 'n paar rivierbootjes en 'n zeilscheepje of wat.

Wat een verschil met Curaçao en dat ondanks Georgtown zelfs meer dan 60.000 inwoners heeft, dus bijna het getal inwoners van ons geheele gebiedsdeel. De stad heeft schitterende huizen en mooie breede tropische lanen als straten. Bezienswaardigheden zijn (we hadden den tijd om alles te zien) de groote, drukke „Starbrock Market" met z'n hoogen in Engelschen stijl gehouden klokketoren; de 25 mijl lange Sea-Wall (vroeger gebouwd door de gevangenen) de „Botanical Gardens" waar men prachtige boomen en wondermooie tropische bloemen te zien krijgt in een wijdsch aangelegd park, zooals nergens anders in de West Indies en vooral vergeet niet de Katholieke Kathedraal te bezoeken (het is niet zoover van het Park-hotel): zulk een monumentaal en schoon bouwwerk hadt gij zeker niet verwacht, nergens in de West, maar het staat er, als een getuige van de grootheid van den katholieken geest.

Om vier uur in de morgen waren passagiers en bemanning gezamelijk aan 't ontbijt; om half vijf de P. A. A. launch in over de stille wijde rivier, waar de maan haar vollen glans overgoot als een geheimzinnigen sluier, die alles vervaagde, ook de bosschen aan de verre oevers. Om 5 uur precies de lucht in, over de lichten van het nog slapende Georgtown, over het vage donkere land, naar de grijze nevelachtige zee in de verte. . . Het werd gauw helder: na een half uur vliegen passeerden wij de 4 mast brik, die den dag tevoren uit Georgetown vertrokken was, juist toen we aankwamen.

De kustlijn bood geen afwisseling. Alleen op de grens van Demerara en Suriname, — dat is de Corantijne — de huizen van Nieuw-Amsterdam, en iets verder aan de monding van Nickerie, de plaats Nieuw-Nickerie.

Toen kwam Coronie in zicht: de katholieke kerk aan dien langen weg was duidelijk herkenbaar, dan de monding van de Coppename met daarachter evenwijdig aan de kust de breede watervlakte van de Saramacca en anders niets dan de donkergroene laagvlakten zich verliezende aan den grijzenden einder.

Hier ongeveer kwamen we in een grooten regenstorm terecht: eenige flarden regenwolken schoven om ons heen, de machine schommelde 'n beetje en verder was er niet veel van dien regen te bemerken. Later hoorden we dat de geweldige regenbui over Paramaribo was gedreven en dat men daar zich over ons ongerust had gemaakt. De Piloot vertelde ons later dat hij veel met tegenwind in die regenbui had te kampen gehad en dat hij daarom maar een snelheid van 105 mijl had kunnen bereiken. Paramaribo was nu zeer nabij. Het vliegtuig zwenkte het land in, en na eenige tijd kwam plots voor ons den wijden boog van de Suriname-rivier en dan Paramaribo zelf met zijn rijen blanke huizen verschoten in het tropische groen van zijn parken en banen en met typische trensen of kanalen: ziedaar de beroemde Majella-stichting met twee carrés van hun huizen en in 't midden de kapel, hier de torens der kathedraal en dan ineens de bruine rivier, een regen van schijn over ons . . . de motoren verstillen . . . plotse stilte en we liggen aan de P.A.A. ponton midden op de Suriname rivier, vlak bij de stad juist 3 uur na ons vertrek uit Demerara.

Het was juist 8 uur in den morgen. Alles geteld hadden we den afstand La Guaira-Paramaribo die ± 1800 Kilometer is in 12 vlieguren afgelegd.

Curaçao-Suriname liggen dus vlak bijelkaar, zoodat tenslotte die menschen in Holland die aan reizigers naar Curaçao vragen de groeten te brengen aan vrienden te Paramaribo, toch noch in het gelijk schijnen gesteld te worden. Met snellere vliegtuigen en een directere route wordt die afstand nog kleiner, miniem zelfs, zoodat nog een andere categorie ! Hollanders die dachten dat Curaçao en Suriname slechts door een brug gescheiden waren — zoo ongeveer als Otrabanda en Pietermaai — ook nog gelijk zullen krijgen. Dat zijn voorzeker wonderen der moderne techniek . . . .

* * *

Hiermede neem ik beleefd afscheid van de "Amigoe"lezers. Van de beschouwingen over veiligheid, zeeziekte of beter luchtziekte en andere dingen bij het vliegen onthoud ik me . . . dat is allemaal ouwe-kost en oude wijven praat die men ook — servatis servandis — voor den zooveelsten keer gehoord en voor den zooveelsten keer weerlegd heeft toen de eerste treinen begonnen te rijden. Het vliegtuig is nu eenmaal de groote veroveraar van het moderne verkeer en daarmee uit: de voortschrijdende techniek zal vanzelf de opwerpingen wel neerslaan. De hoofdzaak is dat onze handels- en zakenlui van Curaçao en Suriname „nu" van dat moderne verkeersmiddel ten volle gebruik kunnen maken tot bloei van hun handel en zaken.

Ten slotte nog een woord van dank aan den Heer Consul Generaal van Venezuela te Curaçao en aan de Directie der K. N. S. M. te Curaçao en La Guaira (Caracas) voor hunne bereidwilligheid en hulpbetoon, die onze reis over het schoone Venezolaansche land mogelijk hebben gemaakt.

Jeugdactie.

door DOKOTO.

We hebben in ons vorig artikel de moeilijkheden neergeschreven, bezwaren die sommigen misschien meenen, dat niet gekend zouden worden, door degenen, die nu de arbeid voor de jeugd met moed en vertrouwen op zich nemen, begeesterd door het vele goede dat te bereiken is. Men vergete niet, dat alle Arbeid voor 't heil der Jeugd, steeds en overal met groote moeilijkheden te kampen heeft gehad niet enkel bij oprichting maar in heel den bestaanstijd.

Wat een strijd b.v. rond het gildenwezen om een hoogte te bereiken zooals 't Gildenboek aangeeft: „Elk ambacht en bedrijf kan slechts dan in eere zijn, als de leerjongen vroeg begint godsvrucht te beoefenen en zijn leermeester gehoorzaam te zijn als ware hij zijn vader. Hij zal des morgens en des avonds en niet minder bij den arbeid God bidden om hulp en kracht. Want zonder God kan hij niets en de bescherming van alle menschen is ijdel zonder de bescherming van God, en dikwijls schadelijk voor de ziel omdat men op menschen vertrouwt die arm zijn en sterfelijk. Hij zal op iederen Zon- en Feestdag mis en preek bijwonen. Hij zal goede boeken lezen. Bij den arbeid zal hij vlijtig zijn en zijn grootheid vinden alleen in de eer van God te zoeken. Hij zal ook de eer van zijn meester zoeken en de eer van het ambacht." Hoeveel moeilijkheden te overwinnen om de zorgelooze jeugd te brengen tot zoo levende godsvrucht, tot die geest van gebed, tot zooveel liefde voor arbeid, achting voor ambacht, nederige samenhoorigheid met hun leiders.

Wat een werkzaamheid reeds in de 4e eeuw der Kerk in het beschaven en veredelen der jonge mannen uit hun leven van ruwe zeden, wilde gewoonten en barbaarschheid. Heerscht niet in alle kringen bewondering voor den moed van een Karel de Groote als grondlegger van onderwijs en beschaving in zijn oprichten in alle landen van vereenigingen tot onderricht der jeugd, tot het aanleeren van vak en ambacht voor de jonge mannen. Wat waren er een moeilijkheden te overwinnen.

Is ook niet het brengen, behouden, tot bloei komen der beschaving te danken aan kloosterscholen, scholen tot onderricht der kinderen zooals onder vele de zoo beroemde andij van St. Gallus in 810 toen aan kloosters en abdijen tegelijk werkplaatsen verbonden waren, waar de jonge mannen in groot aantal samen kwamen om een vak te leeren, een ambacht te beoefenen, terwijl tevens door de monniken de grondslag gelegd werd waarop de jonge man zijn verder leven bouwde.

De kerk gebruikte de middelen welke voor die tijden en omstandigheden voor de jeugd het meest heilzaam waren. Maar hoeveel moeilijkheden waren te overwinnen bij oprichting en instandhouding dier zegenrijke kloosterscholen!

In later jaren zocht de Kerk de jeugd te steunen door oprichting van congregaties, broederschappen, vereenigingen. Ook dit ging met groote moeilijkheden en opofferingen gepaard. Het voornaamste voordeel dezer congregaties en andere vereenigingen bestond hierin, dat men 't lidmaatschap zeer ernstig en heilig opnam en de leden tot onvermoeid ijveren voor hun zielenheil bracht. Het was toen in deze congregaties enz. niet zooals veelal in ons tegenwoordig vereenigingsleven: Nu treedt men zoo gemakkelijk in een of andere vereeniging en houdt zoo weinig vaak rekening met de plicht die men op zich neemt. Men had in die tijden na veel en onvermoeid arbeiden, het zoover gebracht, dat men alleen de goedgezinde als lid aannam (de hoedanigheid der leden werd hooger geschat dan de hoeveelheid) dat degenen die lid waren gaarne volgens de opgenomen verplichtingen leefden. Maar hoeveel opofferingen en arbeiden, voor men tot deze hoogte gekomen was.

In 1699 begon de Kerk met de oprichting der Zondagsscholen. Toen richtte J. B. de la Salle de eerste Zondagschool op. Op vele plaatsen volgde men dit voorbeeld. De ijverige beminnaars der jeugd offerden hun vrije Zondagsuren op en gaven onderricht in vele vakken, vormden de verschillende karakters der leerlingen, verlevendigden hun geloofsleven, zorgden voor aangename ontspanning.

Reeds in de loop van zeventienhonderd, vinden we 't beginstadium der tegenwoordige patronaten. In 1729 hadden de priesters van Sacré Coeur te Marseille het „oeuvres de jeunesse" gesticht. Na allerlei moeilijkheden, door de revolutie onderdrukt, werd het werk voor 't heil der jeugd wederom ter hand genomen door den Eerw. Heer J. J. Allemand Met welke moeilijkheden deze jeugdleider te strijden had, blijkt wel, dat hij in 1799 den derden Zondag van Mei met vier jongens in een kleine gehuurde kamer bij een ijverig katholiek begonnen, in 't begin voor zijn groeiend clubje telkens een ander huis moest zoeken om aan de vervolgers te ontkomen Later bij het concordaat, bloeide de vereeniging tot grooten luister, tot onverwacht in 1809 de vereeniging op Keizerlijk bevel ontbonden werd. Toen Napoleon door Lodewijk XVIII werd opgevolgd in 1814, begon de ijverige jeugdleider met nieuwen moed en telde in 1866 reeds 500 ijverige leden. Ook de S. Vincentius Vereening deed sinds 1833 al wat in haar vermogen was voor de jongemannen.

Steeds bleef het een moeilijke taak de jongeling tot geregeld bezoek van het clubgebouw te brengen en dit boven andere ontspanningen te doen kiezen. Na veel ondervinding legde men er zich ijverig op toe de jeugd daar meer ontspanning te geven door spelen, tooneel, lectuur enz. Men had een eigen maandblad, le Jeune Ouvrier in 1856 opgericht, een jaarboekje, Annuaire des Oeuvres de jeunesse verscheen in 1866, groote algemeene bijeenkomsten en congressen, het eerste te Angers van 31 Aug. tot 3 Sept. 1858 en 't volgende jaar te Parijs. Men had vereenigingen en patronaten (clubs). Zoo waren er in 1866 reeds 155 patronaten, in 1901 telde Max Turmann er reeds 3588 en daarbij 32.674 andere vereenigingen over Frankrijk verspreid. Met welk een kracht werd er aan 't heil der jeugd gearbeid! We herinneren nog aan het nationale congres van de Kath. jeugdbeweging in Frankrijk te Bordeaux in 1908, waar 6000 afgevaardigden der jeugdactie aanwezig waren, in een brief, prees de Paus dit werk ten zeerste, als la plus utile et la plus nécessaire, bemoedigde de leiders, wakkerde de leden aan en zegende allen. 't Jeugdwerk in Frankrijk laat zien, wat onvermoeid samenwerken tot stand brengt, bij moeilijkheden der Regeering, tegenwerking van velerlei zijden, lichtzinnigheid der jeugd, onverschilligheid der ouders, in 't begin vooral ook onstandvastigheid der leden, ontmoediging bij de leiders, en in 't begin niet minder: het gebrek aan goede afleiding welke tegen niet goede vermaken opwoog. Men kende de moeilijkheden, maar de groote mannen, de leiders die onder veel zuchten zwoegen zooveel tot stand brachten in de jeugdbeweging, waren degenen, die al deze en dergelijke moeilijkheden overziend, toch dorsten te zeggen: In de Naam des Heeren zullen we 't net uitwerpen: We willen probeeren wat voor de jonge mannen bereikbaar is en gesterkt door 't woord des Pausen: la plus utile et la plus nécessaire" is het werk voor de jeugd en door de geschiedenis op de hoogte hoe het heilzaamst en duurzaamst de jonge man tot zich te trekken en te leiden, wordt de Jeugdactie hoopvol voor de Toekomst en met bewonderenswaardigen moed, aangevat.

Z.H. de Paus ontvangt de Wereldpers.

Haar aandeel in het Jubeljaar.

De H. Vader zegent de journalisten, de „denkende luidsprekers".

Indrukwekkende woorden van dr. Hodel.

Aan het slot van het Heilige Jaar heeft de Paus een bijzondere audiëntie willen verleenen aan de vertegenwoordigers der buitenlandsche pers te Rome, om hun op waarlijk hoofsche wijze zijn dank te betuigen voor het aandeel, dat ook zij gehad hebben in den grootschen weerklank, die dit Romeinsche jubeljaar over de gansche wereld heeft gevonden. De Paus vergelijkt de journalisten gaarne met „luidsprekers"; in dit geval gaat die vergelijking al bijzonder goed op. Zooals de electrische luidsprekers, die bij de obelisk op het Sint Pietersplein waren opgesteld, de groote plechtigheden van het Heilig Jaar lieten reiken tot aan de Romeinsche menigte, voor wie de basiliek te klein was, zoo was het de pers, die denzelf den weerklank duizendvoudig over de bergen en de oceanen droeg.

Het was de eerste maal, dat de Paus de vereeniging van buitenlandsche journalisten ontving, een gedenkwaardige datum dus, zooals de voorzitter, dr. Hodel, in zijn adres getuigde, in de annalen dier vereeniging. Dr. Hodel zou geen Zwitser moeten zijn om in dat adres niet te spreken van de liefde van Pius XI voor de Alpen. „Niemand beter dan een Zwitser kan die liefde van den Heiligen Vader voor de bergen begrijpen, voor de geestelijke hoogtelucht, voor de toppen, de tinnen des hemels, die gelijken op die hooge Vaticaansche rots, vanwaar de Paus de lotgevallen der wereld volgt."

„Voorbeeld en wekroep voor den enkeling en voor de menigte, zoo gaat het adres voort, is Uwe Heiligheid een vorst van vrede, bezieler van wederkeerig begrijpen en samenwerking tusschen rassen, volkeren en individuen. Evenwijdig met die verheven zending van vrede en harmonie loopt voor ons ook de ideale taak der journalistiek, zoodat de hier vereenigde journalisten, behoorend tot zoovele verschillende rassen, talen en confessies, allen met eerbied opzien naar den geestelijken wereldtroon en naar den Paus, om een voorbeeld en een bemoediging voor hun dagelijkschen arbeid te vinden. In het aloude geestelijke gebouw der Katholieke Kerk, in de universaliteit van haar politieken opbouw vinden de journalisten het bestaan en de scheppende werkzaamheid van een boven-individueele, niet alleen internationale, maar universeele band van liefde en wijsheid, die de landen en de volken verbindt; daar kunnen zij in den stralenden dageraad eener nieuwe verlossing, die hoogte ontwaren, waar alle kunstmatige grenzen en kleinzielige hindernissen vallen en de éene wijsheid, de liefde die allen omvat, de idee die allen gemeen is, heerscht."

De audiëntie had plaats in de Consistoriezaal. De gebruikelijke wachttijd was door een bijzondere tegemoetkoming van den H. Vader, groot vriend van de techniek, voor deze bezoekers, voor wie de telegraafdraden voortdurend ongeduldig gonzen, verkort en duurde niet langer dan noodig was voor de kleine aanwijzingen, die graaf Daliea Torre, de hoofd-redacteur van de „Osservatore Romano", te geven had. Wegens de confessioneele verscheidenheid der bezoekers had de Heilige Vader welwillend toegestemd in een wijziging van het gebruikelijke ceremonieel, zoodat het den journalisten vrijgesteld bleef al of niet neer te knielen, wanneer de Paus hen tot den handkus toeliet. Doch van de zestig journalisten, protestanten en joden zoowel als katholieken, maakte er slechts één, een Hindoe in Indisch costuum, van deze vrijheid gebruik, om deze Westersche eerbetuiging door een Oostersche te vervangen.

Langs de rij van de journalisten schrijdend, informeerde de Heilige Vader nauwkeurig naar ieders nationaliteit en den naam van de door hem vertegenwoordigde bladen, en gaf daarbij blijk van een verrassende kennis van de wereldpers.

Het was een snelle revue, zooals de Paus het zelf noemde, van de pers der gansche wereld, van Frankrijk naar Duitschland, van Polen naar Engeland, Noord- en Zuid Amerika, van Spanje naar Zweden, van Nederland naar Roemenië.

De Heilige Vader luisterde opmerkzaam naar deze opeenvolging van krantenmannen en met feillooze snelheid antwoordde zijn geheugen op hun klank. „Ik heb gehoord van de nieuwe machines, die u hebt geïnstalleerd," zegt hij tot een Spaanschen journalist dicht naast mij. Den naam van de Kölnische Volkszeitung herhaalt hij een paar maal, vol gedachten; maar dit is niet het oogenblik om ze uit te spreken en met een groet gaat hij verder.

Dan is de beurt aan „De Tijd" en de „Vereenigde Katholieke Pers," Een oogenblik lang ziet de Heilige Vader mij aan en herhaalt: „De Tijd". Dan knikt hij en zegt „Un grande giornale."

In dat éene woord ligt niet alleen een oordeel, maar ook een bemoediging.

Van den troon hield de Heilige Vader daarop een rede, waarin hij — wijl volgens zijn voorganger op den bisschoppelijken zetel van Milaan, Sint Ambrosius, de dringendste plicht die der dankbaarheid is — verklaarde de journalisten te willen danken voor hetgeen zij in de uitoefening van hun taak in dit Heilig Jaar hadden gedaan. „Wanneer dit Heilig Jaar zoo belangrijk en zoo bewonderenswaardig geweest is voor Rome en voor de gansche wereld, aldus de Paus, wanneer het tot onze groote vreugde zulk een weerklank gevonden heeft in alle landen der wereld, dan is een aanzienlijk deel daarvan verschuldigd aan u, die hier de wereldpers vertegenwoordigt. Uw kracht is immers dat gij spreekbuizen, of met een moderner woord: luidsprekers zijt, maar denkende luidsprekers, die levende kracht van hun gedachten voegen bij de stem der feiten. Met de interpretatie van uw denken, door de visie van uw geest, verricht gij uw werk; daarvoor willen wij u danken."

Met bijzonder gevoelige woorden dankte de Paus ook voor het bezoek, dat Hij zelf gewenscht had en dat de buitenlandsche journalisten hem nu brachten, met kinderlijke gevoelens, „want het is een uiting van kinderlijk gevoel, een ouden priester te gaan bezoeken in zijn woning."

Na nog gewezen te hebben op het aandeel, dat de journalisten kunnen hebben in de verwezenlijking van de vrede tusschen de naties, wijl de ware eenheid van boven af, dus uit de geestelijke krachten moet voortkomen, gaf de Paus den aanwezigen iets ten geschenke ter gedachtenis aan dit bezoek. „Wij geven, evenals Sint Pieter, wat Wij hebben; maar Wij hebben niets dan zegeningen. Zoo die zegen voor eenigen van de aanwezigen misschien niet de Liturgische beteekenis mag hebben, mogen zij haar toch ontvangen in de etymologische beteekenis: als een *benedictie*, een wensch en aankondiging van alle goeds.

Na den zegen verwijlde de H. Vader nog een oogenblik in gesprek met de journalisten; maar niet lang, wijl eenige zalen verder „Onze specialiteit" zooals hij schertsend zeide, wacht te, n.l. een vijftal jonggehuwde echtparen, zooals die dagelijks op hun Romeinsche huwelijksreis — die de Italiaansche spoorwegen — hun vrijwel cadeau geven — Vaticaanwaarts komen om den zegen van den Paus van „Casti connubii" te vragen.

Program van de Indische I. K. P.

Ontwerp Volksraad Program der I. K. P.

Het Hoofdbestuur der I. K. P. heeft naar „de Koerier" meldt, een Volksraad-program ontworpen.

Wij ontleenen er het volgende aan:

De I. K. P. houdt onwrikbaar vast aan de groote beginselen van wijsbegeerte en openbaring, over oorsprong en bevoegdheid van het gezag, over wezen, doel en inrichting van den Staat, zooals die zijn ontwikkeld in de encyclieken der Pausen, inzonderheid in „Immortale Dei", „Graves de Communi Re", „Ubi Arcano Dei" en „Quadragesimo Anno".

Op grond daarvan wenscht zij: gehoorzaamheid aan het wettig gezag, geen dictatuur, steun aan de Regeering, onderdrukking van revolutionaire propaganda, waardeering en steun voor Godsdienst en Kerk en handhaving der politieke en der christelijke (sociale) democratie. Wat dit laatste punt betreft, heet het o. a. in het ontwerp-program:

Met name wake het Ned.-Indisch Gouvernement in deze tijden tegen het neerdrukken van het koelieloon tot beneden een peil, waarop een passend bestaan voor het koeliegezin mogelijk is. Het instandhouden der bedrijven mag niet geschieden ten koste van een menschwaardig bestaan van hen, die ten bate dier bedrijven zwaren arbeid verrichten.

De Arbeidsinspectie worde niet verder ingekrompen en in haar werking beperkt dan met een in deze tijden meer dan ooit noodzakelijk, arbeidstoezicht in cultures en bedrijven vereenigbaar is.

Omtrent het economisch beleid wordt gezegd:

Alle maatregelen van financieel-economischen en handelspolitieken aard moeten, binnen de grenzen der rechtvaardigheid, allereerst het belang van Nederlandsch-Indië dienen.

Vergrooting van de volkswelvaart worde meer dan tot dusver gezocht in bevordering van de stichting van en steun aan Nederlandsch-Indische industrieën, het instellen van het binnenlandsch verbruik op eigen productie, het toepassen van wederkeerigheid bij de regeling der internationale verhoudingen (inclusief die met Nederland) werkbehoud en werkverruiming, zonder dat deze worden uitgesteld of vertraagd, totdat in feite een sluitende begrooting is verkregen.

Er worde een begin gemaakt met het opbouwen van een samenleving, die, naar de wijze inzichten, ontvouwd in de encycliek *Quadragesimo Anno* de huidige individualistische wanorde beëindigt en een orde in 't leven roept, welke voorgoed den klassestrijd ter zijde stelt, den overbelasten Staat verlicht en den beroepsstanden hun plaats geeft in een corporatieve maatschappij.

Erkennend, dat de hiergeboren en getogen Europeaan-blijver niet kan worden uitgesloten van inheemsch bezitsrecht op den grond, zal de I. K. P. ertoe medewerken, dat er een bevredigende regeling van dit vraagstuk tot stand komt, met behoud van waarborgen tegen onbeperkte vervreemding van Inlandsch grondbezit.

De I. K. P. zal goed georganiseerde en verantwoorde kolonisatie-pogingen naar vermogen steunen, ook in dien zin, dat zij voortgezette en vermeerderde medewerking van de Regeering bevorderen.

Voorts zal de I. K. P. ijveren voor stabilisatie in de positie der ambtenaren en streven naar verdere wettelijke regeling en daadwerkelijke bescherming door de Overheid van de positie der particuliere werknemers, inzonderheid ten aanzien van buitenlandsche verloven- en pensioen-regelingen.

Bij alle maatregelen van salarieering, belasting- en schoolgeldheffing worde het gezin, naar evenredigheid van zijn grootte, als kern van het maatschappelijk en staatkundig leven meer dan tot dusver beschermd en ontzien.

De arbeid van gehuwde ambtenaressen-niet-kostwinsters worde verboden.

Elke niet beslist noodzakelijke gelijktijdige vervulling van gesalarieerde openbare ambten worden onmogelijk gemaakt.

In beslist noodzakelijke gevallen worde de cumulatie bergensd.

Voldoende goed onderwijs voor alle bevolkingsgroepen, in het bijzonder vakopleiding, blijven gewaarborgd, ook zoolang nog geen sluitende begrooting is verkregen.

Zonder verder uitstel worde ter hand genomen de krachtigste bestrijding van de openbare zedenverwildering en van alles wat deze in de hand werkt, inzonderheid de verspreiding van reclame voor pornografisch druk- en plaatwerk.

De I. K. P. zal het mogelijke doen om de belangstelling voor en het inzicht in Indische vraagstukken en verlangens, bij de R. K. Staatspartij te vergrooten, opdat haar Volksraadswerk door de Katholieke Kamerfractie i de Nederlandsche Regeering word gesteund tot betere behartiging va Indische belangen in het moederlan

Eveneens zal de I. K. P. ijveren dat aan Indië een meer actieve deelname aan de behandeling van Indische zaken in Europa worde opengesteld.

Bij den dood van Mgr. Kordac.

Erkend geleerde en vroom priester

Een door zijn tegenstanders voor socialist uitgekreten, fel strijder tegen het modern kapitalisme.

TWAALF MOEILIJKE JAREN IN PRAAG

Zooals men weet, is Mgr. Kordac titulair-Aartsbisschop van Amasia en voormalig Aartsbisschop van Praag na een langdurige ziekte op 82-jarigen leeftijd overleden.

Met Mgr. Kordac is een Prelaat heengegaan, die tot ver buiten de grenzen, niet alleen van zijn diocees, maar ook van Tsjecho-Slowakije bekend was. Men herinnert zich zonder eenigen twijfel nog zijn opzienbarende verklaringen tegen het „moderne liberalisme." Wijd en zijd werd Mgr. Kordac om die verklaringen door zijn tegenstanders voor socialist uitgekreten.

De Aartsbisschop van Praag werd echter op ondubbelzinnige wijze in het gelijk gesteld en wel door de „Osservatore Romano", welke den 26 November 1930 o. a. schreef:

„Evenals rondom de Encycliek „Rerum Novarum", zoo ontwikkelt zich ook om de beide interviews van Mgr. Kordac een heftige strijd.

Toen de beroemde Encycliek van Leo XIII verscheen, sprak men van openbaring, improvisatie: van een kunstige samenvlechting van allerlei beginselen en theorieën: men beweerde dat het vergeefsch werk was, deze beginselen met elkaar te verzoenen plichten en rechten van arbeiders rechten en plichten van patroons; vrijheid en interventie van den staat liefde en rechtvaardigheid enz. Het zelfde wordt thans gezegd van de verklaringen van Mgr. Kordac, die een echo zijn van deze Encycliek.

De wereld echter begreep toen niet en begrijpt ook nu niet, dat deze beginselen reeds te vinden zijn in de Boeken van het Oude Testament en zijn overgegaan in het Nieuwe, verrijkt met Christus' leer als een oud halssnoer, dat wordt opgesierd met nieuwe parelen.

„Non nova", zeide Mr. Kordac tot zijn interviewer: „sed vetera", als de wijsheid der H. Boeken."

Trouwens minder dan een jaar later zou blijken, dat de geruchtmakende verklaringen van Mgr. Kordac volkomen gedekt werden door de sociale leer der Kerk, zooals deze is neergelegd in de Encycliek „Quadragesimo Anno".

In 1931 vroeg Mgr. Kordac zijn ontslag aan als Aartsbisschop, officieel om gezondheidsredenen en wegens zijn hoogen leeftijd, in werkelijkheid om een persoonlijk geschil met den Nuntius te Praag, Mgr. Ciriaci. Het schijnt dat Mgr. Ciriaci, die een deel van het Aartsbisschoppelijk paleis bewoonde, een eigen residentie eischte, ten eerste, om volkomen onafhankelijk te zijn, ten tweede, ter wille van het voor zijn hoogen post noodzakelijk decorum. Mgr. Kordac ging echter van het standpunt uit, dat alle ter beschikking staande middelen allereerst moesten dienen voor seminaries en kerken.

Mgr. Kordac heeft in de twaalf jaren dat hij Aartsbisschop van Praag was, een moeilijken tijd gekend. Het was terwijl hij den zetel van den H. Adelbert bekleedde, dat de jonge Tsjecho-Slowaaksche republiek haar woelige jeugdjaren doormaakte, dat de Hussstrijd woedde, dat de zoogenaamde de „Tsjecho-Slowaaksche kerk" de „afvalbeweging" organiseerde, dat de langdurige onderhandelingen werden gevoerd tusschen Praag en den H. Stoel.

Franciscus Kordac werd den 11 Januari 1852 te Seletitz in Bohemen geboren. Hij studeerde aan het Germanicum te Rome en behaalde aan de Gregoriana het doctoraat in de wijsbegeerte en de godgeleerdheid.

Van 1879 tot 1885 was hij kapelaan in de Noord-Boheemsche industriestad Reichenberg, daarna, van 1885 tot 1905, rector en professor in de godgeleerdheid aan het Seminarie van Leitmeritz. Van 1905 tot 1919 doceerde hij aan de Tsjechische theologische faculteit te Praag.

Den 16 September 1919 werd hij door Benedictus XV benoemd tot opvolger van Mgr. Huyn als Aartsbisschop van Praag. In Juni 1928 herdacht hij zijn gouden priesterfeest. Den 13 Juli nam hij zijn ontslag als Aartsbisschop.

Tien dagen later benoemde hem Z. H. Paus Pius XI tot titulair-Aartsbisschop van Amasia en Assistent bij den Pauselijken Troon, terwijl de H. Vader hem tevens tot den gravenstand verhief.

Mgr. Kordac deed een groot aantal wetenschappelijke geschriften het licht zien. Hij schreef o. a „De Mensch", „De Kerk", „God". Voorts tal van filosofische artikelen in „Slovnik bohovidny", in Tsjechische en Duitsche vakbladen en de kranten. Ook tal van preeken en redevoeringen gaf hij uit.

1634 -- 1934.

Op waarlijk grootsche wijze is Zaterdag 2 Juni in Nederland de 300-jarige Herdenking gevierd van de vereeniging van Curaçao met Nederland.

Door de radio-uitzending hebben we dat feest hier kunnen meeleven. Jammer genoeg was de ontvangst, vooral 's morgens, niet bijzonder. Op de middag was 't beter, volgens sommige luisteraars zelfs schitterend.

De Herdenkingsrede werd uitgesproken door Prof. Dr. Knappert. In welsprekende bewoordingen gaf spreker een kort overzicht van de geschiedenis van Curaçao, vanaf de verovering in 1634 tot heden. Zeer waardeerend sprak de geleerde historicus over het werk van Mgr. Niewindt, voor de slaven en armere bevolking van Curaçao.

Bij de contemporaine geschiedenis gaf spreker een overzicht over de economische toestand, het bestuur, de godsdienstige toestand, onderwijs, handel, scheepvaart, industrie enz.

Op sommige punten waren zijn gegevens wel wat verouderd.

Zoo bijv. waar het St. Thomascollege genoemd werd een school met inwonende leerlingen uit de naburige republieken; het St Thomascollege is dat al meer dan dertig jaar niet meer. Op Aruba zijn niet *twee* maar *vijf* pastoors.

Met verwondering hoorden we, dat op de volksscholen het onderwijs in 't Papiamentsch gegeven wordt, in verband met het godsdienstonderwijs;

De bedoeling zal wel geweest zijn, dat het godsdienstonderwijs in 't Papiamentsch gegeven wordt, en de anderen vakken in 't Nederlandsch, zooals ook werkelijk de toestand is.

Maar deze onnauwkeurigheden doen niets af aan de belangrijkheid van deze welsprekende rede.

Mogelijk komen wij later nog op enkele punten terug, als wij uit de kranten een volledig verslag hebben; (onze radio-ontvangst was niet overal even duidelijkt.)

Het groote concert in het Amsterdamsch Stadion, onder leiding van Prof. Dr. Willem Mengelberg werd door 27000 menschen bijgewoond. Oorverdoovend was het applaus, waarmee de groote dirigent werd verwelkomd. Vooral na de symphonie van Beethoven werd de leider een ovatie gebracht, zooals zelfs Mengelberg nog maar zelden te beurt zal zijn gevallen.

De symphonie werd ingeleid met enkele woorden door Dr. Josephus Jitta. „Het kleine Holland wil een belangrijke boodschap brengen aan de heele wereld, een boodschap speciaal voor deze gelegenheid, die zoo welsprekend uitgedrukt ligt in het slotkoor van de compositie: *Alle menschen zijn Broeders*.

Overweldigend was de indruk, die de symphonie maakte, en het applaus kwam niet tot bedaren.

Een hartelijk woord van dank moet hier gebracht aan allen, die meegewerkt hebben tot deze grootsche viering, die zeker veel heeft bijgedragen tot versteviging van de band tusschen Nederland en Curaçao.

BERICHTEN.

Nieuw Orgel n de H. Familie kerk.

De Z. Eerw Pastoor L. v. Rooy was zeer verrast Donderdag l l. feest van Corpus Cristi.

Een Commissie gevormd door de Heeren:

C. Casiano, J. Evertsz, en N. Chatlein, kwam zijn Eerw. berichten, dat in de kerk een nieuwe orgel stond, dat de Parochianen spontaan aanboden, tot 't begeleiden van den volkszang. De Pastoor dankte de Commissie verklarende, dat hij niets had gehoord, van de sympathieke daad van de Commissie, die duidelijk getuigd, hoe de Parochie van de H. Familie van de Volkszang houdt. Zondag den 10 Juni zal de Pastoor een H Mis opdragen ter dankbetuiging voor de Commissieleden, en voor allen die hebben bijgedragen en s'avonds zal het nieuwe orgel gewijd worden. R.

Onderscheiding

Wij lezen in de *Curacaosche Volkskrant* dat tot officier in de Orde van Oranje Nassau benoemd is de Secretaris van de Commissie Nederland Curaçao 1634-1934, de ook hier welbekende Heer *W. R. Menkman*.

Onze gelukwenschen.

Bericht.

Van de zijde van het bestuur van „De Curaçaosche Voetbalbond" is ons verzocht bekend te willen maken dat het Bestuur zich alleen en uitsluitend aansprakelijk stelt voor stukken voorkomende onder de *„Sportrubriek"* onderteekend door *„Het Bestuur"* en dat het met **„Ingezonden Stukken"** niets uitstaande heeft.

Kapitein Molenbrugge.

Naar wij vernemen is de Heer Henri Molenbrugge 1ste luitenant bij de politietroepen alhier, gepromoveerd tot Kapitein.

Onze beleefde gelukwenschen.

A. Mühlenfeld.

Woensdagmiddag om half vier had ten Gouvermentshuize een drukbezochte bijeenkomst plaats ter kennismaking met den Heer *A. Mühlenfeld*.

Aanwezig waren de Heeren Leden van den Raad van Bestuur en Koloniale Raad, de Hoofden der verschillende Departementen en Hoofd ambtenaren, de Hoofden der verschillende Kerkgenootschappen alsmede de chefs der hier gevestigde maatschappijen.

Z. Exc. de *Gouverneur* stelde den Heer *Mühlenfeld*, eertijds chef van het Binnenlandsch-Bestuur in Oost-Indië, thans benoemd tot hoofd van de Afdeeling West-Indische Zaken aan het Departement van Koloniën te 'sGravenhage, aan de vergadering voor en wees er op, dat, om met vrucht in deze betrekking te kunnen werkzaam zijn, kennis van land en volk op de eerste plaats noodig is.

Daarna stelde Zijne Exc. aan de vergadering voor den Heer *A. C. Sandkuyl*, Juridisch Adviseur van de Koninklijke Petroleum Mij.

De Heer *Mühlenfeld* in voornem ens, gedurende zijn verblijf alhier, ook de andere eilanden van dit gebiedsdeel en Maracaibo te bezoeken.

Vliegmachiene.

Woensdagmorgen omstreeks 9.30 werden we verrast door 't geluid van een Vliegmachine.

Volgens informaties is de vliegmachine van Aruba gekomen en gedaald op 't vliegveld te Hato en is Donderdagmiddag kwart over 2 weer naar Aruba vertrokken.

Paulino.

De visch, die spreekt en werkt.

Op uitnoodiging van den Heer Lucas Demetria, de eigenaar van Paulino, hadden wij 't genoegen om Paulino te bezichtigen en te hooren spreken.

De visch heeft een groote ronde kop met oogen juist als 'n koe. Hij is 2.30 M lang, weegt 410 pond en is 2 jaren en 3 weken oud, afkomstig van Afrika.

In één jaar heeft de Heer Demetria het beest 't spreken geleerd en kan verscheidene woorden nabootsen, o. a. papa, mama, Thomas, Juan, pescao etc.

Op commando van den eigenaar weet de zeeleeuw nog verscheidene kunststukken uit te voeren, die inderdaad onze bewondering wekken.

Wat een geduld en bedrevenheid zijn er niet noodig geweest om een dier, al is 't nog zoo verstandig, zulke kunsten te laten verrichten. Geen wonder dat er menschen zijn, die denken dat dieren verstand hebben.

Wij zijn dankbaar voor de uitnoodiging en raden iedereen aan deze wonderbare dressuur te gaan bewonderen

Rep. U.

Inspectie van het Onderwijs.

EXAMENS.

De Inspecteur van het Onderwijs brengt ter kennis van het algemeen, dat de examens ter verkrijging van akten van bekwaamheid tot het geven van onderwijs in het gebiedsdeel Curaçao, ingevolge artikel 1 van het besluit van den 10n December 1921 (P. B. No. 79) zullen worden afgenomen in de maand September 1933.

Zij, die zich aan eenig examen willen onderwerpen, moeten zich vóór of op den *1sten Juli 1934 schriftelijk* aanmelden bij den Inspecteur van het Onderwijs onder overlegging van de bij de Onderwijsverordening 1907 vereischte akten of bewijzen, benevens van eene geboorteakte.

Zij, die eenig examen wenschen af te leggen, moeten den leeftijd van *achttien jaren* hebben volbracht, tenzij de Gouverneur om bijzondere redenen vergunning verleent het examen eerder af te leggen.

Zij, die zich aanmelden, worden slechts tot het afleggen van het examen toegelaten, wanneer uiterlijk twee dagen voor het begin der examens ten kantore van den Kolonialen Ontvanger op Curaçao een examengeld is voldaan van:

VIJF GULDEN voor het afleggen van het examen voor de akte van bekwaamheid als onderwijzer(es) vierde klasse en van het examen in gymnastiek, nuttige en fraaie handwerken;

TIEN GULDEN voor het afleggen van het examen voor de akte van bekwaamheid als onderwijzer(es) derde klasse en van het examen in de wiskunde, het boekhouden, de Spaansche, Engelsche, Fransche of Hoogduitsche taal, welk bedrag verminderd wordt tot vijf gulden wanneer de candidaat in het bezit is van bekwaamheid als onderwijzer(es) derde of vierde klasse.

VIJFTIEN gulden voor het afleggen van het examen in de Spaansche, Engelsche, Fransche of Hoogduitsche taal, bedoeld in het tweede lid van artikel 27 en in het tweede lid van artikel 42 der Onderwijsverordening 1907.

De candidaten worden opmerkzaam gemaakt op de verslagen der vorige examens, die in de Curacaosche Courant bekend gemaakt zijn.

Ondergeteekende is tot het geven van inlichtingen over examens te spreken elken ZATERDAG des morgens van 9 tot 12 uur op de Inspectie van het Onderwijs, Fort Amsterdam.

Willemstad, den 6n Juni 1934.

De Inspecteur van het Onderwijs,

H. J. A. SCHROEDER.

HAVEN.

Vergelijkende Staat van op het eiland Curaçao ingeklaarde vaartuigen.

STOOMSCHEPEN.

	Aantal	Netto inhoud in M3
Mei 1934	405	2.350.468
Mei 1933	394	2.263.440
Jan. t/m Mei 1934	2041	12.817.975
Jan. t/m Mei 1933	1965	11.962.730

ZEILSCHEPEN.

	Aantal	Netto inhoud in M3
Mei 1934	108	8.278
Mei 1933	97	8.104
Jan. t/m Mei 1934	501	40.287
Jan. t/m Mei 1933	463	41.510

Zeilvaart gedurende de maand MEI 1934.

Aangekomen van:		*Vertrokken naar:*	
Aruba	29	Aruba	29
Bonaire	24	Bonaire	30
Cumana	1	Cumana	1
Higuerote	2	Guanta	2
La Guaira	1	Haiti	3
La Vela de Coro	6	La Guaira	10
Las Piedras	1	La Vela de Coro	10
Pto Cabello	18	Las Piedras	2
Pto. Rico	1	Pto Cabello	22
Pto. Sucre	1	Rio Hacha	3
Rio Hacha	2	St. Kitts	1
Tucacas	17	Tucacas	1
Virgin Islands	1		
Zee	4		
	108		114

Regenval gedurende de maand Mei 1934.

Rust	2 m. m.
Klein Kwartier	2 m. m.
Santa Rosa	2½ m. m.
Scherpenheuvel	3.2 m. m.
Zuurzak	—
Groot Sint Joris	—
Montagne	0.8 m. m.
New Port	2 m. m.
Santa Maria	—
Blauw	—

UITNOODIGING.

De Commandant van het Vrijwilligerskorps „Curaçao" heeft de eer alle Vrijwilligers, die op eigen verzoek ontslagen zijn, uit te noodigen eene vergadering bij te wonen op Zaterdag den 23sten Juni 1934 om 8.15 P.M. in het gebouw van het V. K. C. op het Rif, welke bijeenkomst ten doel zal hebben: „Bespreking van het oprichten van een Schietvereeniging".

Hopende alle ex-Vrijwilligers aanwezig te zien, C. N. WINKEL.

K. L. M.-vlucht naar de West.

Van Schiphol via Spanje, West-Afrika en Brazilië naar Curaçao.

Naar de „Tel." verneemt staat het thans vrijwel vast dat de K. L. M. dit jaar een oceaantocht Amsterdam-Curaçao zal ondernemen.

De K. L. M. heeft de medewerking van de Nederlandsche posterijen voor het uitgeven van een specialen postzegel voor deze vlucht ingeroepen.

Men heeft voor dezen tocht een nieuwe F 18 uitverkoren met drie motoren. De route welke men zal volgen loopt over Frankrijk, Spanje, via Barcelona, Gibraltar, naar Dakar in West-Afrika. Vandaar zal men den 3000 K.M. langen sprong wagen over den Atlantischen Oceaan naar Port Natal in Brazilië. Van Port Natal wordt dan over Paramaribo naar Curaçao gevlogen.

Er bestaat kans, dat het vliegtuig in West-Indië blijft om een nieuwe luchtlijn voor te bereiden tusschen onze West-Indische bezittingen. De totale afstand van de vlucht Amsterdam—Curaçao bedraagt ruim 13000 K.M.

Het gele gevaar en de ribbeltjes.

(*Dokoto.*)

Degenen, die denkt hier een artikeltje te krijgen, een overzicht over de politieke toestand in het verre Oosten, vergist zich. Met het gele gevaar, wordt bedoeld: de gele omnibussen, waarvan er nog maar al te veel als de bliksem over onze buitenwegen flitsen, zonder zelfs een signaal te geven bij gevaarlijke bochten. Dit keer schrijven we over de Beneden Districten. Gevaarlijke bochten zijn er. Men treft die reeds zoo gauw men 't stadsdistrict uit is, bij Verus, waar de weg naar Jan Doret aanvangt enz. Er zijn zelfs kleine huisjes, juist op zoo'n bocht gezet, waardoor 't uitzicht heelemaal belemmerd is. Wat doet men in Europa veel om juist 't uitzicht in de bocht te vergrooten en te verbreeden. Het gele gevaar neemt steeds de weg zoo, dat het de bocht zoo kort mogelijk neemt, en dan liefst zonder signaal. Dat er misschien een kind op den weg loopt of een auto aankomt, daarmede houdt het gele gevaar geen rekening! De eenige oplossing lijkt me, tracht het uitzicht zoo te maken bv. minstens door afbraak van huisjes en heggen, dat men de bocht kan overzien. De ribbeltjes: Rijdt men van Westpunt naar de stad, dan zendt wel elke chauffeur een dankbare blik naar 't huis op Dokterstuin — alle eer aan den Districtmeester voor de goede zorg voor de wegen! Maar juich niet te vlug — verlaat men dit derde district, dan begint de ellende, zooveel ribbeltjes over den weg, dat je niet begrijpt, dat de auto niet uit elkaar valt en hoe meer men de stad nadert, des te erger wordt het. Er wordt toch zooveel autobelasting betaald, men vange eens moedig den strijd aan tegen het gele gevaar en de ribbeltjes! In Europa heeft men prachtige cementwegen: Als men de autobelasting eens gebruikte om, langzaam aan, al is 't slechts bij gedeelten, de groote hoofdweg, buiten, van Montagne tot Westpunt, te cementen, 't zal, dunkt me, op den duur goedkooper uitkomen, dan al de onkosten, die men elk jaar boekt, om dezen grooten hoofdweg, middendoor het eiland, elk jaar opnieuw in orde te brengen.

St. Cecilia.

Programma der uitvoering op Zondag 10 Juni a s. des avonds om 7.5 uur op het Brionplein.

1. De fideele kopersmid Marsch C. Peter.
2. Banditenstreiche ouverture Suppè
3. Les Sirènes valse E. Waldtenfel
4. Las Golondrinas Paraphrase Kleigescheid.
5. Patarata Danza. J. Boskaljon

PAUZE.

6. La del Bario de Friana Pasodoble Caretero
7. Paganini Selection. F. Lehai
8. Shuffle off To Bufalo H. Warren
9. Amazonen Marsch G. Michaelis

SS "RESOLUTE":

Onder referte aan vorige correspondentie betreffende bovengenoemd schip deelen wij mede, dat volgens zoo juist ontvangen telegrafisch bericht van ons kantoor te New-York de West India Cruise van het SS "RESOLUTE" geannuleerd is. Het schip zal dus Curaçao niet aandoen.

Correspondentie.

C. D. o. i. is uw ingezonden stuk noch door zijn toon, noch door zijn strekking geschikt, om de belangen van *De Sport* op Curaçao te dienen; reden, waarom wij tot onze spijt niet tot plaatsing kunnen overgaan.

Ing. J. A. Tax.

p.p.c.

a. b. MARQUES de COMILLAS.

West Indische Kamer.

In dank ontvingen wij het Jaarverslag over 1933 van bovengenoemde Kamer. Volgens dit verslag ondervindt genoemde instelling ook de terugslag van de tijdsomstandigheden door vermindering van inkomsten.

Met de gouverneurs van Suriname en Curaçao werden besprekingen gevoerd over verschillende zaken, waarin de Kamer van dienst zou kunnen zijn.

Met gouverneur Kielstra werd o. a. besproken, wat gedaan moest worden, om de productiviteit van de Kolonie te verhoogen; speciaal werd gewezen op het groote belang van de noodige Continuiteit, daar de slechte resultaten van vele pogingen tot verbetering van de toestand juist aan het gebrek aan continuiteit moeten worden toegeschreven.

Met beide gouverneurs werd de wenschelijkheid en de mogelijkheid besproken van het tot stand komen van een uitgebreider adresboek.

De Gouverneur van Curacao vestigde bij de besprekingen o. a. de aandacht van het Bestuur op de wenschelijkheid, dat de Kamer in Willemstad vertegenwoordigd wordt door iemand, die in samenwerking met het Koloniaal Bestuur, zaken, die voor de betrekkingen tusschen Moederland en Overzeesche Gebiedsdeelen van belang geacht moeten worden, tijdig ter kennis van het Bestuur der Kamer zou kunnen brengen.

Het verslag sluit met de Balans per 31 Dec. 1933.

Verdronken.

Naar wij vernemen is Donderdag middag in de Emmastraat een vrouw in een regenbak gevallen en jammerlijk verdronken.

Asiento—Maracaibo. Zaterdag half vijf voetbal, Zondag om 11 uur waterpolo en Zondag 4 uur namiddag tennis.

Rooster van het wereldkampioenschap voetbal.

Achtste finale (27 Mei)		Kwart finale (31 Mei)		Halve finale 3 Juni		Finale (10 Juni)
Duitschland	5	Duitschland	2	Duitschland	1	Cechoslavak.
Belgie	2					
Argentinie	2	Zweden	1			
Zweden	3					
Nederland	2	Zwisterland	2	Cechoslov.	3	
Zwitserland	3					
Cechoslovakije	2	Cechoslovakije	3			
Romenie	1					
Oostenrijk	3	Oostenrijk	2	Oostenrijk	0	Italie
Frankrijk	2					
Hongarije	4	Hongarije	1			
Egypte	2					
Brazilie	1	Spanje	1 0	Italie	1	
Spanje	3					
Italie	7	Italie	1 1			
V. S. - Mexico	1					

Bekendmaking.

De Administrateur van Financiën in Curaçao maakt hierbij bekend, dat alle vorderingen op 's Lands kas, wegens leveranties of anderszins die ten laste van 1933 moeten komen

uiterlijk den 30sten Juni 1934

schriftelijk ter Administratie van Financiën moeten zijn ingediend.

Na dien datum zijn bedoelde vorderingen ingevolge de bepalingen van artikel 26 van de Curaçaosche Comptabiliteitswet, verjaard.

Willemstad, 8 Juni 1934.

De Administrateur van Financiën.

van der Drift.

1—3

Tentoonstelling Nederlandsch fabrikaat te Curaçao.

Waar het thans wel algemeen bekend is, dat in de week van het herdenkingsfeest van het 300 jarig verbond van Curaçao met Nederland ter opluistering een tentoonstelling gehouden zal worden van producten van Nederlandsche industrie, lijkt het mij juist de geachte lezers van dit blad even in te wijden omtrent het doel dezer tentoonstelling, welke in samenwerking met de Vereeniging „Nederlandsch Fabrikaat“ in den Haag hier voorbereid wordt door het Curaçaosche comité. Ook zullen voor zoover tot op heden bekend, eenige Surinaamsche, Curaçaosche, Bonairiaansche firma's hieraan deelnemen, terwijl zeer waarschijnlijk ook Saba met een inzending aanwezig zal zijn.

Menig lezer (importeur, handelaar of consument) zal zich afvragen waarvoor al deze moeite genomen wordt; ons eiland wordt immers al overvoerd door Amerikaansche-, Engelsche-, Duitsche-, Tsjecko-Slowakijsche, Japansche goederen, ja waar al niet vandaan. Waarom nu nog bekendheid te geven aan artikelen elders vandaan. Wij zijn niet protectionis aangelegd, wij zijn vrijhandelsgezind, wij koopen waar het ons convenieërt zonder te vragen naar nationaliteit.

Werkelijk een prachtig idee, waaraan iedere wereldburger een leidraad kon nemen, een ideaal, dat schoon te noemen is wanneer iedereen zich hieraan houdt.

Dit denkbeeld wordt echter meer en meer teruggedrongen door de hedendaagsche politiek, meestal voortkomend uit nationale zelfverdediging en rijzen in elk land de tariefmuren al hooger en hooger op en worden de contingeeringen al meer en meer toegepast en met mondjesmaat afgemeten.

Of deze politiek de juiste is, zal de toekomst uitwijzen. Zoolang kunnen wij echter niet wachten. Voor ieder Nederlander moet het daarom duidelijk zijn, dat, waar Nederland zijn vrijhandelsidee niet meer ten volle kan ontplooien door maatregelen van andere naties en zijn economische toestand hierdoor geschaad wordt, het voor ons Nederlanders van het allergrootste belang is, dat wij ons bijeen scharen, om ons economisch te verdedigen.

Wanneer men de ontzaglijk hooge bedragen hoort, welke de Nederlandsche regeering en gemeenten jaarlijks moeten uitgeven ter bestrijding van werkeloosheid en armoede, welke in het jaar 1933 ongeveer 350.000.000 gulden bedroegen en men leest, dat ongeveer 54% van onze landgenooten voor zich en hun gezin een bestaan in de industrie moeten vinden en het aantal werkeloozen om en om een half millioen bedraagt, dan vragen wij ons met angst af, waar dit wel naar toe moet.

Hierbij komt nog, dat onze scheepvaart voor bijna de helft stilligt en een kwijnend bestaan heeft, dat de buitenlandsche fondsen, welke zich in Nederlandsch bezit bevinden geen of nagenoeg geen rente meer afwerpen, dat straks onze betalingbalans passief wordt en de gevolgen catastrophaal zullen zijn.

Daarom moeten de oogen geopend worden voor den onafwijsbaren plicht, die hier op allen rust. Wij allen moeten ons doordringen van de eisch Nederland te helpen door zijne industrie te steunen, door waar dit mogelijk is Nederlandsche waren te koopen.

Hierin kunnen en moeten alle verstandige menschen elkander vinden, van welke politieke richting zij ook zijn en onverschillig of zij protectionistische neigingen hebben, danwel hun hart aan den vrijhandel hebben verpand.

Men kan zich ten doel stellen de bevordering van Internationale waardeering, verdraagzaamheid en vrede te beijveren en toch met warmte op Nederlandsch gebied pleiten voor het Nederlandsch Fabrikaat.

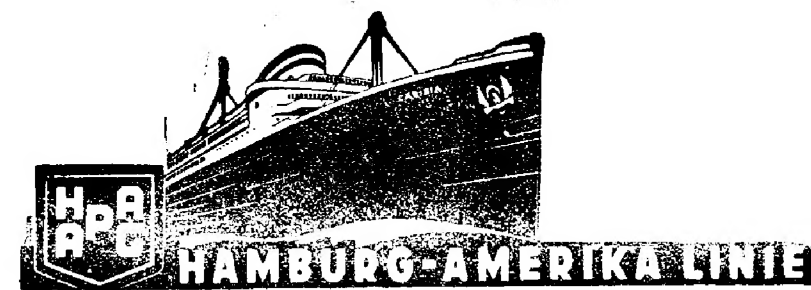
Waardeering van de vruchten van den arbeid van andere volken behoeft niet te leiden tot achterstelling of misrekening van de producten van Nederlandschen oorsprong. Jazelfs behoeft zij niet in den weg te staan aan het geven van voorkeur aan wat Nederlandsche ondernemingsgeest en werkkracht tot stand bracht, m.a.w. het is een dure plicht om het gebruik van Nederlandsche producten hier te lande te bevorderen boven het gebruik van buitenlandsche.

Vanzelfsprekend diene elke importeur of handelaar het belang voor zich zelf niet te vergeten, zijn streven moet er immers op gericht zijn het publiek te bedienen en te verkoopen, wat verlangd wordt. Daarom kan en mag hij niet onverschillig zijn voor de smaak van het koopend publiek, de prijs en de kwaliteit van zijne waren.

Als consument kieze men dus het artikel van Nederlandsche Fabrikaat, wanneer de prijs hiervan niet noemenswaardig verschilt en de kwaliteit, verpakking, enz. evengoed is aan die van het buitenlandsche. Dan kan de winkelier bij het bestellen of koopen van zijne artikelen de voorkeur geven aan voortbrengselen van Nederland boven die van het buitenland.

De meergenoemde tentoonstelling zal gehouden worden tusschen 21 en 30 Juli in de Wilhelminaschool en hierbij passende gebouwen omvattende Nederlandsche, Surinaamsche en Curaçaosche Fabrikaten en producten. Wij hopen, dat men waardeering zal voelen voor het werk van de inzenders, welke geld noch moeite sparen om hunne belangstelling voor Curaçao te toonen en hen zal beloonen door de volle medewerking van het geheele Curaçaosche publiek om deze tentoonstelling naar wensch te doen slagen.

Postkantoor Curaçao

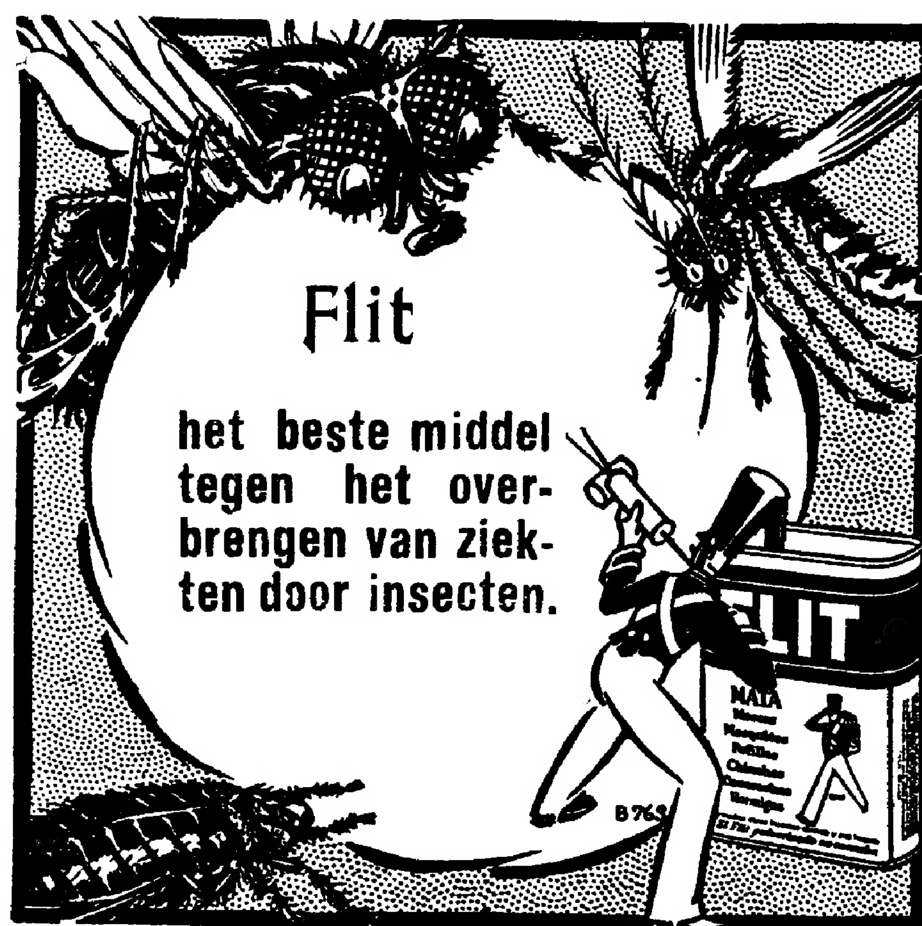
Voor zoover noodig wordt de aandacht van het publiek er op gevestigd dat nota's of rekeningen wegens leverantiën of verrichtingen, zelfs in ongesloten omslagen, niet als „Drukwerk" gefrankeerd mogen worden, doch als „Brief".

Curaçao, den 5n. Juni 1934.

De Postdirecteur,

TH. KRAFFT.

3--1

Bijblad van de „AMIGOE DI CURACAO" van 9 JUNI 1934.

SPORT-RUBRIEK.

Officieele Mededeelingen van „De Curaçaosche Voetbalbond."

Wedstrijd - Uitslagen

1ste klasse	BISMARCK	—	R. C. C.	: 0—2
Res. 1ste klasse	ASIENTO 2	—	VOLHARDING 2	: 3—1
2de klasse	ATLETICO	—	D. D. V. O.	: 0—3
	DE RUITER	—	SCHERPENHEUVEL	: 2—1
Res 2de klasse	AJAX 2	—	JOHAN MAURITS 2	: 2—0

Stand Competitie-wedstrijden per 3|6|'34

1ste klasse	Gesp.	Gew.	Gelijk	Verl.	Doelpunten voor	Doelpunten tegen	Punten
R. C. C.	7	5	1	1	15	5	11
ASIENTO	6	5	0	1	10	4	10
BISMARCK	8	3	3	2	7	6	9
TRAPPERS	7	3	2	2	9	6	8
HERCULES	6	2	2	2	4	2	6
VOLHARDING	6	3	0	3	14	8	6
TRANSVAAL	6	1	2	3	4	5	4
GO AHEAD	5	0	2	3	2	7	2
HERMANDAD	7	1	0	6	4	26	2
Res. 1ste klasse							
R. C. C. 2	5	4	1	0	23	1	9
TRAPPERS 2	4	1	3	0	4	3	5
ASIENTO 2	5	2	0	3	7	10	4
TRANSVAAL 2	2	1	1	0	4	3	3
VOLHARDING 2	4	1	1	2	3	6	3
* BISMARCK 2	3	2	0	1	5	5	2
HERCULES 2	4	1	0	3	4	10	2
HERMANDAD 2	3	0	0	3	1	11	0
2de klasse							
AJAX	6	5	0	1	11	2	10
D. D. V. O.	5	4	0	1	10	3	8
SCHERPENH.	5	2	1	2	5	5	5
DE RUITER	6	2	0	4	5	7	4
JOHAN MAURITS	5	2	0	3	6	10	4
ATLETICO	6	1	2	3	2	7	4
OLYMPIA	5	1	1	3	6	11	3
Res. 2de klasse							
AJAX 2	4	3	0	1	8	1	6
D. D. V. O. 2	2	2	0	0	5	1	4
JOH. MAURITS 2	2	0	1	1	0	2	1
ATLETICO 2	2	0	1	1	0	4	1
DE RUITER 2	2	0	0	2	1	6	0

* 2 Winstpunten in mindering gebracht wegens het niet opkomen in den wedstrijd tegen "R. C. C" 2 op 2 April l.l.

WEDSTRIJD - PROGRAMMA.

10 Juni

MUNDO NOBO
1ste klasse
HERMANDAD — TRANSVAAL
4.45 precies
Scheidsrechter: Jesurun
2de klasse
D D. V. O. — OLYMPIA
3.30 precies
Scheidsrechter: Ramos

DE HOOP
1ste klasse
GO AHEAD — VOLHARDING
4.45 precies
Scheidsrechter: Kranenburg
Res. 1ste klasse
BISMARCK 2 — TRAPPERS 2
3.30 precies
Scheidsrechter: Schouwé

RIO CANARIO
SHELL Olympiade
ASIENTO - MARACAIBO.
Aanvang: 4.30 p.m.
Scheidsrechter: Eugenio

17 Juni

MUNDO NOBO
1ste klasse
ASIENTO — R. C. C.
4.45 precies
Scheidsrechter: Fräser
Grensrechters: Corsica, Wix
Res. 1ste klasse
BISMARCK 2 — TRANSVAAL 2
3.30 precies
Scheidsrechter: Kranenburg

DE HOOP
1ste klasse
GO AHEAD — TRAPPERS
4.45 precies
Scheidsrechter: Jesurun
Res. 1ste klasse
HERMANDAD 2 — VOLHARDING 2
3.30 precies
Scheidsrechter: Schouwé

SCHERPENHEUVEL
2de klasse
J. MAURITS — SCHERPENHEUVEL
4.30 precies
Bus van Wilhelmina plein om 3.45 p.m.
Scheidsrechter: Barensma

De aandacht van clubbesturen wordt er speciaal op gevestigd dat de bus die bij wedstrijden op Scherpenheuvel de spelers vervoert, **uitsluitend** ter beschikking is van: spelers, reseves, scheidsrechter en grensrechters, Bonds- en club-officials, doch **niet** van toeschouwers.

24 Juni

MUNDO NOBO
1ste klasse
HERCULES — VOLHARDING
5 uur precies
Scheidsrechter: de Jongh
Grensrechters: Schouwé, Barendsma
1ste klasse
GO AHEAD — TRANSVAAL
3.45 uur precies
Scheidsrechter: Jesurun

DE HOOP
Res 1ste klasse
ASIENTO 2 — HERMANDAD 2
4.45 precies
Scheidsrechter: Manuel
Res 1ste klasse
BISMARCK 2 — R. C. C. 2
3.30 precies
Scheidsrechter: Dijk

1 Juli

MUNDO NOBO
W.B. **ASIENTO — R. C. C.** *D.*
Aanvang: 4.30 precies
Z.B. **ATLETICO — DE RUITER** *F.*
Aanvang: 3.15 precies

DE HOOP
W.B **GO AHEAD — BISMARCK** *B.*
Aanvang: 4.30 precies
Z.B **AJAX 1 — TRAPPERS 2** *D.*
Aanvang: 3.15 precies

RIO CANARIO
W.B. **HERMANDAD—HERCULES** *A.*
Aanvang: 4.30 precies

W.B. = Wilhelmina Beker
Z. B. = Zilveren Bal

In- en Afschrijvingen van 28 Mei t/m 4 Juni 1934.

INGESCHREVEN.

Werkende Leden:

„Hercules"	Patricio Jansen, Mundo-Nobo 18 / Erwin, Hugo, Hoelen, Batipanjastr. 12	per 29-5-34
„Ajax"	George Pinedo, ? / E. de Leon, Kerkstraat 34 / Johan Mamber, Bonairestraat 18	per 30 5-'34
„Atletico"	V. M. Pieters, Vredenberg 70 / V. A. Kleinmoedig, Domingufto 41. / P. Scorea, Sta. Teresa 12 / J. M. Dorothaal, Sabasteeg 6 / H. Luidens, Buena Vista 38 / J. I. Robarber Buena Vista 266 / A. Royer, Weis Afo 50 / M. Angel, Buena Vista 450	per 1 6-'34
„De Ruiter"	C. Naar, Wedo 392	

AFGESCHREVEN.

Werkende leden:

„Ajax"	C. de Mei, Hendriksteeg 28 / F. Willems, Bonairestraat 1	per 30/5-1934
„Atletico"	A. O. Zimmerman, St. Michiel 75 / A. P. Waal, Noord-Rozendaal 198 / C. Arion, Wishi 58 / C. E. Reijker, Juan Hato 71 / C. M. Pieters, Charoweg 339. / D. J. Daanchi, Mahuma 137 / E. E. Reijker Mahuma 71 / E. R. Emers, Flor de Marie (Sch 10) / F. Mambaer, Tegen Mina Scharbaai 6 / J. Daanchi, Mahuma 137 / O. O. Daal, Maduro 27 / T. O. Bramborgh, Veeris 36 / G. V. Maduro, Torenquest 63	per 1/6 '34
„Transvaal"	E Hoelen, Batipanjastraat 12	per 2/6-'34

Spelregel- en Protestcommissie.-

Protest No. 3, ingediend door „Bismarck" inzake het door Transvaal gemaakte doelpunt, gedurende den wedstrijd Bismarck-Transvaal, gespeeld op 27 Mei l.l., is toegewezen op grond van de uitdrukkelijke verklaring van den scheidsrechter in de P. C. vergadering op 1 Juni j l., dat hij gefloten had voor gevaarlijk spel, even vóór de bal in het doel lag. Zoodoende werd het spel gestaakt voordat het doelpunt gemaakt was. Gelet op regel 15, sub d. „Opdracht aan scheidsrechters" is het doelpunt door de P. C. ongeldig verklaarld is en de uitslag van den wedstrijd Bismarck-Transvaal 0—0.

Scheidsrechters-Commissie.

In de Scheidrechters-vergadering; gehouden op Dinsdag, 29 Mei l.l. werd een nieuwe Commissie gevormd,die als volgt is samengesteld:

Ph. de Jongh — Voorzitter
G. Beltram — Vice-Voorzitter
O. Gorsica — Secretaris (Witteweg 46)

BOETE.

De V. V. „GO AHEAD" is een boete opgelegd van f. 2.50 wegens het niet tijdig indienen van de elftal-opgave voor de maand Juni.

Elftal-Opgaven voor de maand JUNI.

Van rechts naar links.

AJAX 1:	E. Jansen, J. R. van Geffen, J. Veeris, F. Marino, E. Reinhardt, M. Celestijn, G. Rosario, Th. Señor, M. Veeris, A. Laker, P. A. D. Costa Gomez.
AJAX 2:	C. Morillo, M. Richardson, D. C. Gomez, E. Malacio, J. Laken, L. F. Medero, E. de Leon, E. Koffiel, A. Reina, A. Lannoy, S. Crespo.
ASIENTO 1:	H. C. J. Nieuwenhoff Jr., W. Lambij, D. Monfils, J. P. Spruit, A. de Wolf, W. Hendriks, A. J. Oomen, L. Opschoor, P. C. Kroon, J. Boon, l. P. de Vooys.
ASIENTO 2:	D. de Jong Jr, P. Fraterman, G. J. Brouwer, J. Rigaud, P. Faber, T. J. Leeflang, W. J. Dommisse, J. F. Nieuwenhoff Jr, W. v. Toorn, J. de Boer. J. Esbeukman.
ATLETICO 1:	L. A. Icgnacio, S. J. Icgnacio, A. l. Daal, J. A. Daal, M. A. Paulino, J. S. Arion, A. A. Mercelino, J. O. Conquet, J F. Stekman, C. C. Scorea, P. P. Daanchi.
ATLETICO 2:	I. Williams, G. C. Fierman, I. C. Morales, A. M. Willems, D. C. Veeris, J. J. Fierma, B. Kraas, B. M. Martines, A. V. Pieters, S. O. Mambaer, J. F. Daal.
BISMARCK 1:	J. Arion, L. Jandroep, J. Pieters, H. A. Maduro, J. Davelaar, E. Ruiz, F. Rovil, H. Vorst, M. Pieters, J. Cesilia, J. Christian.
BISMARCK 2:	E. Winklaar, M. Francinett, W. Nahr H. Bakhuis, J. Rodriguez, E. Moeskerk, R. Profeet, A. Comenencia, J. S. Vos, M. Daal, N. Escobar.
D. D. V. O. 1:	A. Merkies, J. Nonato, A. Laurens, V. Confesor, L. B. Laurens, E. Cijntje, V. Hernandez, V. Francisco, P. Faneyten, J. Alvarez, R. Scorrea.
D. D. V. O. 2:	I. Dania, E. Goilo, H. de Windt, A. Ysden, J. Cuales, A. Thodé, E. Coffiel, P. Cijntje, E. Romano, L. Schoop, S. Sillé.
DE RUITER 1:	A. Wester, E. Romer, S. Scharbaij, A. da costa Gomez, B. Rudolf, B. Marchena, E. Pinedo, August Virginia, H. Dovalla, A. Sillié, P. Bonifacio.
DE RUITER 2	R. Pietersz, B. Roosje, O. Mischael, G. Baart, J. La Cruz, E. Venturanza, F. Michiel, L. Koeiman, J. Schorea, P. Belenfen, C. Laurens.

KINDEREN.

Vertaling van DOKOTO.

VOORWOORD.

Om het vele goede dat het boek „*Am Wege des Kindes*" van TH. N. FASZBINDER reeds heeft bewerkt bij de zeer velen die dit boek „voor ouders en opvoeders" lazen en bestudeerden, voel ik me aangespoord, het als Hollandsch feuilleton te plaatsen in ons Katholieke, Hollandsche Weekblad: „*Amigoe di Curaçao*" overtuigd dat degenen die dit mooie werk van FASZBINDER met aandacht lezen, de tijd daaraan besteed, hebben doorgebracht tot eigen nut en tot heil der Toekomst.

MOEDERWEELDE.

't Was Zondagmiddag. De Meizon lokte de stedelingen naar buiten en bestraalde de nieuwe zomerkleeding. Mevrouw Limbach stond aan het venster van de Erker en zag neer op de geasfalteerde straat en op de blije menschen die voorbijwandelden. Droomverloren blikte ze omlaag en haar blik volgde de menschen. Maar haar gedachten dwaalden weg: ze verwachtte het rijtuig, dat haar dochtertje van het Doopsel terug zou brengen.

Ze stond daar al een kwartier te wachten. De draden der herinnering trokken haar gedachten een heel jaar terug. Voor haar geest verscheen het beeld van haar overleden kindje, het beeld van haar Anneke. Bleek en mager lag het kindje weer voor haar op het witte linnen in het hemelblauwe bedje. Het wilde niet drinken, niet rustig zijn. 't Bleef maar schreien, hoesten en kermen. Toen reutelde het — en stierf, nog geen dertien maanden oud.

Wat een verdriet, onzegbaar treurig! 't Was of haar moederhart zou breken. Het was de eerste diepe smart van haar zevenentwintigjarig leven. Haar vriendinnen troostten haar, dat het zoo 't beste was, Anneke zou toch een echt zorgenkind geworden zijn.

„Of niet elk kind een zorgenkind is! peinsde de moeder, juist de zorgen om dat kind was me een behoefte en een vreugde."

Want zij dacht alleen aan de lichamelijke verzorging van het kind, terwijl de andere vrouwen de latere strijd om het bestaan voor den geest zweefde. Over het belang van de ziel der kleine sprak niemand....

De pastoor kwam haar troosten. Hij wees op God en de Voorzienigheid en op den Jongsten Dag waarop zoo menig als ongeluk beschouwde zaak een waar geluk zal blijken... Ook haar zwagerin kwam en probeerde haar te troosten: „Je zult je kindje weer zien, God heeft het voor korten tijd tot zich genomen"....

Maar Mevr. Limbach stond nog niet op zulk een religieuze hoogte waarop de mensch ook de liefde van God prijst met een: De Heer heeft gegeven, de Heer heeft genomen, de naam des Heeren zij gebenedijd! Ze wees alle vertroostingen als „goedkoop" van zich af en gaf als haar meening, dat niemand in heel haar omgeving haar smart kon aanvoelen. Daarna vreesde de zwagerin dat de ongelukkige vrouw openlijk met God zou gaan strijden en ze wist niet, hoe zich genoeg uit te putten in kleine opmerkzaamheden en liefdediensten.

Het best kon haar man die toch ook de kleine verloren had, haar tot rust en kalmte brengen. Ook haar lieve driejarige Max kon dat door zijn lieke kinderlijke invallen. Maar geen enkel woord sprak haar broer, de dokter. Had hij niet meerdere malen haar met krachtige woorden en duidelijke taal dat overdreven innigen voorgewerpen. Maar zij had niet naar hem willen luisteren. Ze wilde geen boerin worden! O nu begreep ze zoo zijn zwijgen! Wat lag dat heele laatste jaar haar zwaar op 't hart. En daarom voelde zij zich nu zoo gelukkig, want haar jongste kindje was sterk en gezond.

Maar in één ding zou ze niet toegeven: ze wilde 't kind niet zelf voeden. Wel kwamen tegen haar wil, weer telkens de woorden van den Dokter, haar broer, haar in herinnering, woorden die hij met zijn wetenschappelijke overtuiging en zedelijke verontwaardiging, tot haar gesproken had:

„'t Is een schande en vloek voor de geheele familie als een normale en gezonde moeder haar kind niet zelf voedt, als ze haar kind niet het beste geeft wat ze het geven kan en zijn groeien niet helpt uit haar eigen levensbron. Met krasse voorbeelden had hij de treurige gevolgen van ijdele en zelfzuchtige moeders aangetoond — maar 't hielp niets: Mevrouw Limbach volharde eigenzinnig bij haar besluit. Tegenover de zijne, plaatst ze haar eigen overtuiging. Maar de eigenlijke reden was, zooals haar broer de dokter, haar naar het hoofd wierp, haar bezorgdheid voor haar vrouwelijke schoonheid. En mooi was ze, dat zeiden allen en dat bevestigde haar spiegel.

Toen deed ze, gelijk zwakke karakters wie de stem van het geweten hinderlijk is, ze sloot de oogen des geestes voor de naakte waarheid en wilde niet hooren naar een oprechte bekentenis. Ze vermeed elk dieper nadenken over deze onafwijsbare moederplicht, plaatste allerlei werkelijke en schijnbare bezwaren er tegen in het volle licht en herhaalde deze zoo dikwijls tot ze ten slotte zelf geloofde, dat ze volkomen in haar recht was en de stem van haar natuur er door tot zwijgen kwam. Het onrustige geweten in haar hield op en haar geweten zweeg. Ze wist immers:

„De dokters spreken zich zelf tegen. Albert is te streng. Hij studeerde eenige maanden Theologie voor hij in de medicijnen ging. Dat maakt hem eenzijdig. Ja — het kussen bij kinderen op den mond en het wiegen en schommelen — daarin mag hij gelijk hebben, dat zal wel schadelijk zijn, ik wil dat wel nalaten.... naar dat andere — wel, vrouwen uit de hoogere kringen, zijn mijn voorbeeld. En daarbij, mijn man vindt het goed, dat is me genoeg. En zelfs Maria, mijn zwagerin, die altijd voor Godsdienstige dingen in de bres springt, — zelfs Maria zwijgt...

Maar Mevrouw Limbach kende het zachte gemoed van haar zwagerin. Deze wilde met geen enkel woord de wondeplek aanraken. Het zou haar immers nooit vergeven zijn. Maar dat men haar petekind, eerst vier weken na de geboorte wilde laten doopen, dat maakte Maria zichtbaar weemoedig ondanks de zichte toon van haar weeke stem, klonken haar woorden zeker en vastberaden als bij iemand die zich van zijn goed werk overtuigd is:

„Je bent verplicht, streng verplicht, 't kindje binnen acht dagen te laten doopen. En als je 't niet was, dan zou je als liefhebbende moeder de kleine toch 't onzegbaar groot geluk van den Doop niet langer onthouden. Wat moet er gebeuren als 't eens zonder Doop zou sterven! Neen we kunnen dat niet verantwoorden en er zou geen gejammer groot genoeg zijn om die schade te herstellen."

Maar Maria vond geen steun bij haar broer, den architect Limbach en ook niet bij den dokter, die anders nooit haar tegenpartij was. En zoodoende zette mevrouw Limbach ook hierin haar wil door. Het kind moest, verklaarde ze aan iedereen die haar hooren wilde, zonder eenig gevaar dezen eersten weg gaan en de moeder kon, zoo dacht ze er in zich zelf bij — aan het huiselijk doopfeest deelnemen. 't Met den pastoor te regelen, was 't werk van haar man, die 't zonder onaangenaamheden klaar kreeg, zijn verwijtend woord bracht haar gemoed niet in opstand. Ze had toch haar zin gekregen.

Maar in het dagboek van de zwagerin zou zij hebben kunnen lezen: Niemand bedriegt zich sterker dan degene die eerst zijn verstand overweldigt en daarna meent verstandig, te handelen.

Als 't verblinde verstand den blinden wil leidt, vallen beide in de kuil." Met andere woorden: „Als de wil als de beroepsheerscher in het zienleven het verstand dwingt, in de richting der lage begeerte te denken, dan heerscht noodzakelijkerwijze, het lagere Ik, de drift."

Aldus haalde Mevrouw Limback aan het venster in de erker verleden en heden voor den geest en verwijlde er ten slotte bij, zich haar deftige echtgenoot voor te stellen, hem met zijn mannelijk schoon door weer en wind krachtig gezicht met zijn donkere vollen baard omlijst.

Wat was ze trotsch op hem! Energiek, voorzichtig, en door het geluk begunstigd deed hij goede zaken en weigerde haar nooit wat ze ook verlangde. Wat had ze hem lief! Aan hem dankte ze... maar daar hoorde ze hem aankomen...

Teeder legde hij de hand op haa schouder en zei, „Ai Julie, de rozen op je wangen bloeien weer op".

Twee paar oogen spraken de taal van het geluk. Hij wilde haar over haar zijden gouden haren strijken. Maar ze liet het niet toe, want ze gruwde van openlijke liefkozing en voor het gevaar voor haar weelderig kapsel. Toen opende hij het venster om naar het rijtuig uit te zien.

Wat een schoon en gelukkig paar! mompelde onder op straat een menschenvriend, die beide aan het venster zag staan.

Op 't zelfde oogenblik reed het rijtuig voor. Max zat naast den koetsier en verheugde zich dat zijn ouders hem zagen. De koetsier maakte zijn zekeren sprong van de bok, hielp eerst de knaap naar beneden en opende het portier. Max plaatst zich er voor om het uitstappen te bekijken. Eerst steeg om Albert uit, die vreemden Dr. Stein noemden.

„Wat is hij mooi" dacht de jongen, vandaag zal ik wel niet op zijn rug paardje mogen rijden."

De jonge dokter had zich inderdaad om het groote feest op zijn best gekleed want hij was immers de Peter. Ouderen was echter meer het geestelijk uiterlijk opgevallen dat innerlijke ontwikkeling toonde en gevoel en wilskracht vermoeden liet. Van zijn zie-

GO AHEAD:	?	
HERCULES 1	Ongewijzigd	
HERCULES 2:	W. Labordus, F. Angel, J. Girigori, P. Jansen, I. Nieuw, A. Prince, E. Scheidelaar, P. de Haas, E. Boyé, G. Curiel, J. de Windt.	
HERMANDAD 1:	C. J. A. Voigt, J. A. v. d. Ham, J. Ettinger, H. Pafften, O. K. Schilling, A. M. Biervliet, W. J. Osenga, F. M. Kuipers, C. Molly, J. Hooiberg, P. Lugthart.	
HERMANDAD 2:	H. Blom, G. de Gelder, M. Geerenstein, J. C. Schuppen, J. Suarez, A. Kerkwijk, J. Tiemens, H. Mensink, J. de Knegt, A. Keet, L. Ong-A-Swie.	
JOHAN MAURITS	Ongewijzigd	
JOHAN MAURITS: 2	W. Groen, J. A. Schouten, W. van Putten, J. Hollander, W. Zweverink, W. C. Norden, A. Voogd, A. Hamelinck, P. van Leeuwen, F. W. Staverman, F. J. Robert.	
OLYMPIA: 1	Ongewijzigd	
SCHERPENHEUVEL	Ongewijzigd	
R C.C. 1:	W. A. Roerhorst, J. Hollander, I. Bouwman, F. Hollander, V. Naar, R. de Windt, N. Vera, I. Vos, C. Prince, J. G. Hofmans J. Suarez.	
R.C.C. 2:	Ph. de Jongh, E. Abdalah, M. G. Bouwman, J. F. Bouwman, C. I. Royer, H. Gorsira, E. Rib, G. Raven, O. Profeet, G. J. Schouten, H. Leers.	
TRANSVAAL 1:	L. Faverey, J. Brons, A. de Koop A. Bosnie, M. Nahar, Man-A sang, H. Jaeger, E. A. Valies, A. Naaldijk, J. Eiloof, J. Lo-Fo-Sang.	
TRANSVAAL 2:	A. Putto, A. de Rooy, L. E. Willems, A. Zeedijk, A. Monkou, L. Esser, J. Sedney, J. Lobbrecht, J. Thijssen, A. Sijbing, A. Warning.	
TRAPPERS 1:	A. A. Confesor, R. M. Olivier, A. J. Maduro, W. F. Abad, J. C. Jacob, B. F. Leonora, E. F. de Castro, R. B. Wilsoe, M. de Castro, A. C. Escobar, O. R. Davelaar.	
TRAPPERS 2:	V. C Manuel, E. R. A. Jansen, A. Goedgedrag, E. A. Reyes, A. M. Chirino, C Bosch, J. C. Poppen, G. Pieter, V. Evertsz, R. F. Nahr, R. E. Corasol.	
VOLHARDING 1:	A. Clement, A. Minguel, J. Stekman, P. Leano, J. de Windt, L. Pieters, E. Rondijk, M. Laurens, A. de Castro, A. Meerens, P. Fanijten.	
VOLHARDING 2:	E. Thielman, J. Celacio J. Tokay, S. Celacio, E. Pieterz, F. Fer, J. Marquez, J. Sillié, E de Bruin, R. Ruperto, V. Nepomuceno.	

JUNIOR AFDEELING.

BRONZEN VOETBALLER.

1ste RONDE.

AJAX	—	D. D. V. O.	—	A.
R. C. C.	—	HERCULES	—	B.
ASIENTO	—	VOLHARDING	—	C.

2de RONDE

Winnaar B	—	Winnaar C	—	D.
A	—	Verliezer B-C	—	E.

FINALE.

Winnaar D	—	Winnaar E	—	F.

MUNDO NOBO

Junior Wedstrijd

17 Juni 1934

AJAX. — D. D. V. O.

9.00 A.M. Precies

Scheidsrechter: H. de Jong.

Op 17 e. k. wordt begonnen met de knock-out wedstrijden tusschen de verschillende Junior-elftallen. De Commissie hoopt op de volle medewerking van alle aangesloten Vereenigingen teneinde de Juniorbeweging zooveel mogelijk te steunen.

Kinderen vandaag, mannen morgen ! ! !

Komt allen naar Mundo Nobo.

DE JUNIOR - COMMISSIE.

Het Bestuur.

VOETBAL.

Een toelichting aangaande protesteeren.

Naar aanleiding van de genomen beslissing van de protest-commissie wil ik, in verband met het een en ander, dat ik op straat heb hooren vertellen een kleine toelichting geven.

Men nam namelijk geen genoegen met deze beslissing en baseerde zich op een voorkomend artikel van het reglement en wel „het niet kunnen protesteeren tegen een vermeende onjuiste waarneming van den scheidsrechter" Ik hoop met het navolgende een explicatie hieromtrent te geven, opdat verdere oneenigheden in die richting in de toekomst uitgesloten blijven.

De lezer zal misschien weten dat de straf, bij sommige overtredingen van het voetbalreglement, geheel van de waarneming of de wijze hoe de scheidsrechter de overtreding opneemt, afhangen. Wij zullen als voorbeeld een door den scheidsrechter geconstateerde opzettelijke h a n d s b a l nemen binnen het strafschopgebied. De scheidsrechter zal hierbij natuurlijk een strafschop toekennen. Nu zou het wel mogelijk kunnen zijn dat zulks niet opzettelijk is geschied. Maar volgens de waarneming van dien scheidsrechter is het opzettelijk gebeurd en kan hiertegen niet geprotesteerd worden. Maar in een geval als gebeurd tijdens den wedstrijd Bismarck-Transvaal is een protest wél mogelijk, aangezien dit volgens nadere explicatie's van den scheidsrechter een zuiver verkeerde toepassing van den spelregels was.

En in alle opzichten, want al zou de scheidsrechter gefloten hebben voor goal, aangezien hij die overtreding niet gezien had, dan zou Bismarck nog kunnen protesteeren voor een verkeerde toepassing van de spelregels. De scheidsrechter moet immers zorg dragen dat de bal niet opzettelijk met de handen gespeeld wordt.

Het doelpunt zou dan gemaakt zijn doordat de scheidsrechter, wegens omstandigheden, niet in staat was een overtreding te constateeren. Indien men zich in zoo'n geval bij het z.g. „vermeende onjuiste waarneming van den scheidsrechter" houdt, dan zou men, indien een bal buiten het doel langs een doelpaal gaat en daarvoor door den scheidsrechter een doelpunt wordt toegekend, ook niet mogen protesteeren als men consequent blijft.

De lezer begrijpt dus dat zulks niet mogelijk is.

Wij sportlui moeten allen in de eerste plaats fair en sportief blijven, dan zou men zulke oneenigheden makkelijk kunnen elimineeren, want een onverdiende overwinning moest de ware sportsman zelfs niet willen.

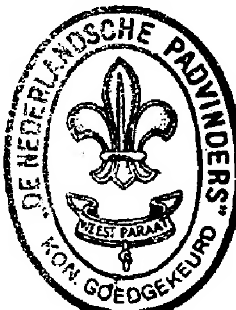
Zoo'n overwinning negeert hij uit een sportief oogpunt.

MIKE.

Uitslag Vriendschappelijke Wedstrijd

Transvaal -- Colombia

7 0

DE NEDERLANDSCHE PADVINDERS-VEREENIGING.

AFDEELING WILLEMSTAD

CURAÇAO.

GROEP I.

GROEP-NIEUWS

van

Maandag 11 tot en met Zondag 17 Juni 1934.

Troepmededeeling.

Aangenomen als nieuweling en geplaatst in patrouille Wolven: *LUIS ANTHONY LEY.*

2. Voortaan zal de bibliotheek geopend zijn op elke Vrijdag van 8 tot 8.15 uur na troepbijeenkomst. Benoemd tot bibliothecaris, de P.L. Ru Boom. Kosten voor lezing van een boek bedraagt twee en een halve cent per week.

PATROUILLEBIJEENKOMSTEN.

Op Dinsdag de patrouillebijeenkomsten voor de Patrouilles *Wolven* en *Herten.*

(P. L.'s denken er om, dat de patr. rapporten op de patr. avonden voorraan worden ingewacht en zetten concentratie-spelen op hunne programma's).

VERTREK DISTRICTS-COMMISSARIS.

In verband met het vertrek der District-Commissaris, den Heer BEYDERWELLEN, zal door de geheele Groep afscheid van hem en zijne familie genomen worden. Om half vijf verzamelen bij muziektent BRIONPLEIN (correct in uniform).

Wij wenschen hem en zijne familie door deze een plezierig verlof en hopen hem in gezondheid weer in ons midden te zien. Tevens vragen wij of hij padvindersgroeten aan onze broeders in Holland naar zijn vermogen over wil brengen.

PATROUILLE—BIJEENKOMSTEN.

Op Vrijdag voor *ARENDEN* en *VOSSEN,* dus in plaats van troepavond. De P. L.'s denken eveneens aan dezelfde order hierboven aan *HERTEN* en *WOLVEN* gegeven.

TROEPBIJEENKOMST.

Zondag, 17 Juni om 2,30 uur op het groepterrein verzamelen.

(de oefening staat onder leiding der beide vaandrigs)

ZWEMTOCHT NAAR JAN THIEL.

Zwemmen en Spoorzoekoefening aldaar in den omtrek? DE SIOUX OP OORLOGSPAD."

terugkeer 6.30 uur namiddag.

HORDE VAN GROEP I.

Let op, beste welpen!

Dinsdag is 't geen bijeenkomst. In plaats daarvan op Woensdag om half vijf correct in uniform verzamelen bij de muziektent op BRIONPLEIN, vanwaar wij naar de boot zullen gaan om afscheid te nemen van de Districts-Commissaris.

Vrijdag half vijf is het inspectie voor de Cristoffeltocht, waar, zoo als je weet ook onze broertjes te Emmastad aan meedoen (inspectie in burger en alles bij je) en Zaterdag om twee uur vertrek voor de GROOTE TOCHT naar KNIP. Natuurlijk gaan wij eerst onze broertjes ophalen. Wij keeren terug Zondagnamiddag 6 uur bij 't clubhuis.

Goede jacht en denk om de Welpen-Wet.

De Oude Wolf.

WELPENTOCHT HATO.

Gelukkig redt „NEDERHORST" ons weer met het leenen van zijn truck en worden de 24 kleine, vroolijke en luidruchtige kereltjes geen teleurstelling bereid, hetgeen het pogen van Akeela ook altijd in dien richting is geweest en blijft.

Daar gaat dan ook de Horde het avontuur der Kunuku weer tegemoet. Akeela achter 't stuur, Bagheera bij de anderen gezeten. Vlagen van gesprekken over de grot door de oudere Welpen gevoerd, welke door de nieuwelingen aandachtig beluisterd worden, waaien naar mij over, terwijl ik de practijk van jeugdwerk overdenk en de jonge snuitjes naast mij, welke met toegeknepen oogen de suizing der wind opvangen, af en toe met een snelle blik gadesla.

Daar nadert de plek waar wij wezen moeten en dicht onder de groote rotsen wordt gestopt. Bagheera gaat water halen op de plantage en Akeela vertelt onderwijl het verhaal uit van „Het Zeerooverseiland". Wat een spanning en hoe fijn is het, als die valsche heer Jasper Hint, zoo zijn verdiende loon ontvangt en gestraft wordt. „Wordt onrecht niet altijd gestraft, Akeela?"

Kijk, daar komt Bagheera met de volle waterzak. 't Verhaal is uit en nu kan het avontuur der grot een aanvraag nemen.

Eerst komt een klimtocht over de uitgehouwen rots onder vroolijk gesnap en gevraag der welpen, waarvan verschillende nieuwelingen nog nimmer de grot bezochten. 't Is ook spannend, wan) in 't verhaal van zoo straks kwam net zoo,n grot voor.

„Kijk jongens, dit is den ingang der tunnel, ziezoo, nu de flashlights aan en de groote battery-lantaarns. Denk er om, voorzichtig hoor. Niet je hoofd stooten en opp ssen waar je loopt." Stapvoets gaat het voorwaarts achter Akeela op tocht.

„Akeela mag ik bij U loopen?" „Zeker joch, maar je bent toch niet bang? Denk er om, een Welp is moedig."

Het schijnsel der lantaarns verlicht spookachtig de donkere tunnel met hare grillig gevormde contouren, Donny krijgt net een drup water op zijn neus en vindt het prettig.

Een eerder voel ik ook aan de andere kant een klein handje mij vast houden. Een welp is moedig..... maar je kan nooit weten.....

Even klimmen en de plek is bereikt waar het daglicht door een opening daar boven binnenvalt en 't geweldt schaarsch belicht.

Nu een oefening. Akeela speuren, die zich verborgen heeft.

„Ja hóór, daar heb ik U", roept Frits opgewonden, als hij mij achter een steenklomp ontdekt.

De verbeelding der welpen toovert de grot vol indianenfiguren, uit een vroegere geschiedenis door Akeela vertelt.

Dan vangt de terugtocht aan en ook het andere gedeelte der grot wordt bezocht. Wim ontdekt héél vreemdsoortige dingen en het medelijden der Welpen is onbegrensd, als ze geraamten van twee geiten ontdekken, die verdwaald en jammerlijk omgekomen zijn.

Achter Akeela gaat 't weer voorwaarts, terwijl Bagheera de linie sluit, het daglicht tegemoet. Wat een overgang van het donker naar 't licht. 't Is heerlijk de frissche lucht en de heldere zon weer te genieten en fijn als nu ook Bagheera nog een mooi verhaal vertelt uit de vroegere slaventijd.

Zoo gaat de truck weer stadwaarts en weer heeft de practijk van 't verkennerswerk een herinnering gelegd en leiding gegeven.

Willemstad, 4 Juni 1934.

M.

Z. M. Koning Albert als Katholiek.

Een schrijven van den vorst, toen zijn gouverneur in het klooster trad.

Graaf François de Henricourt de Grunne was gedurende negen jaren adjudant van Koning Leopold II geweest, toen hij aan den persoon van den toenmaligen kroonprins Albert werd toegevoegd in de hoedanigheid van gouverneur. Graaf de Henricourt was steeds een voorbeeldig christen geweest. Toen in 1922 zijn gemalin overleed, trad de graaf, die toen 73 jaren oud was, als monnik in de abdij van Maredsous. Bij gelegenheid der aflegging der beloften ontving graaf de Henricourt van zijn gewezen leerling, die inmiddels Koning Albert I was geworden, een brief van den volgenden inhoud:

Mijn waarde graaf. Ik vernam dat ge op 21 Maart de eeuwige beloften gaat uitspreken in de abdij van Maredsous. Mijn christene gedachten zullen bij u zijn op dien grooten dag, wees verzekerd van de diepe oprechtheid der wenschen die u bij die gelegenheid worden toegezonden door Uwen erkentelijken oud-leerling. Ik begrijp, dat ge in deze illustre orde der Benedictijnen zijt getreden, waarin de hoogste aspiraties van den geest gepaard gaan met getrouwheid aan de schoonste tradities en absolute gehoorzaamheid aan den regel van een instelling, welke het prestige en de autoriteit der eeuwen bezit. Moge U te Maredsous vele jaren doorbrengen in dit hoogste comfort der ziel, hetwelk het geloof in Gods almacht en het vertrouwen in Zijn weldaden aan degenen schenken die getroffen worden door de gratie. De Koningin is met mij om ons, evenals onze kinderen, in uwe gebeden aan te bevelen en ik verblijf steeds, mijn waarde Graaf, Uw zeer toegenegen Albert.

Hierbij kunnen we nog het volgende mededeelen.

Toen de tegenwoordige Koning in het huwelijk trad met Prinses Astrid behoorde deze, zooals men weet, tot den protestanschen godsdienst. Zulks was, weliswaar, voor Koning Albert geen reden geweest om zich tegen het huwelijk te verzetten, doch de innige wensch van den Vorst zooals van de gansche Koninklijke familie, was, dat de prinses eenmaal denzelfden godsdienst als haar gemaal zou belijden. Een paar jaren na het huwelijk werd, zooals men weet, die wensch vervuld.

Toen Koning Albert rond dien tijd den Pauselijken Nuntius, Mgr. Micara ontmoette verklaarde hij oprecht verheugd te zijn te kunnen mededeelen, dat de gansche Koninklijke familie tot den katholieken godsdienst behoorde.

RADIONIEUWS.

K.
K.R.O.
O.

PHOHI - UITZENDING

op Zondag, 10 Juni.

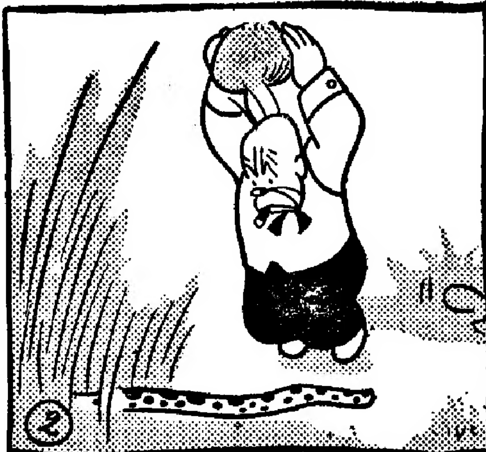
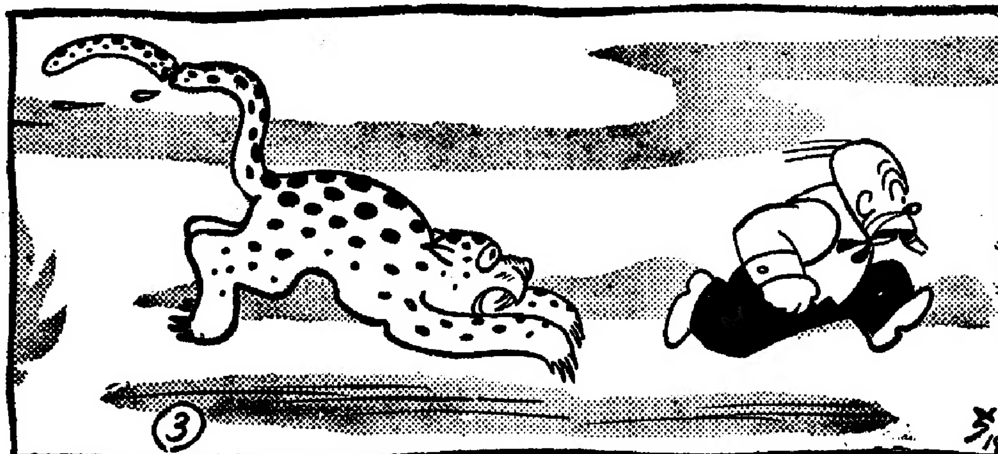
Van 15.00 — 16.00 uur A. T.

Op golflengte 16.88 M.

1. Pausmarsch
2. Mondnacht auf der Alster, wals O. Fetras door de KRO BOYS o.l.v. Piet Lustenhouwer
3. Medische Causerie
4. On a steamer coming over Handman door de KRO-BOYS o.l.v. Piet Lustenhouwer
5. De wereld in Vogelvlucht door Paul de Waart
6. Van en Voor de Missiepost
7. a. Gibt's im Radio Tanzmusik W. Kollo
   b. The Londen fire Brigade L. Towers door de KRO BOYS o.l.v. Piet Lustenhouwer.

Aankomst en vertrek der schepen in de week van 10 — 16 Juni 1934.

S.S.	Aank.	van	Vertr.	naar
El Libertador	10	Maracaibo, Aruba	10	Maracaibo
Falcon	10	Maracaibo	10	New-York
Ingrid Horn	10	Hamburg	11	Cartagena
Vestvangen	11	New-Orleans	11	Paramaribo
Delilian	11	Liverpool, Londen	12	Cristobal
El Libertador	13	Maracaibo, Aruba	13	La Guaira
Astrea	13	New-York	13	Aruba, Maracaibo
Rotorua	13	Cristobal	14	Southampton, Londen
Caribia	14	Hamburg	14	P. Barrios
Claus Horn	—	Curaçao	14	Hamburg via Jacmel, Kingston
San Mateo	14	Cristobal	14	Liverpool
El Libertador	15	La Guaira	15	Maracaibo
Amor	15	Maracaibo	15	New York via P. Cabello
Miranda	16	Maracaibo	—	Curaçao

Adamson als Slangendooder.

---

ken wist men dat ze groot vertrouwen in hem hadden. Voor Max was hij een soort speelgenoot, soms wel wat ernstig maar altijd vrijgevig.

Na oom Albert kwam de grootvader met zijn sneeuwwit haar, rentmeester Max Stein die het alleen maar speet dat de grootmoeder in een klein grensstadje had moeten achterblijven. Zijn zoon steunde hem bij 't uitstappen omdat de dienst der oude beenen wat onzeker was. Maar op 't kleine neefje kon zoo'n oude grootvader geen indruk maken.

Dicht achter de oude heer Stein kwam tante Marie, de Meter der kleine. Zij had de voornaamste plaats in 't jonge hart van kleine Max Zij was de eenige mensch die hij zonder meer gehoorzaamde. Eerst sinds enkele maanden was zij als leerares in de stad aangesteld en woonde bij architekt Limbach haar eenige nog in leven zijnde broer op wien zij zeer veel geleek.

Zij was eene van die harmonische gelukkigmakende vrouwen in wier nabijheid het booze vlucht en het goede zich verzamelt. Nog opgewonden van de kerkelijke plechtigheid, vers heen ze in smaakvol kostuum, frisch als de jeugd als stralend morgenlicht, ofschoon ze haar jeugd zelf reeds eenige jaren achter zich had.

Maria voelde dat de blik van den dokter aangenaam op haar rustte. Slechts even raakte ze zijn toegestoken hand en keerde zich dan snel en behulpzaam naar de vroedvrouw om haar te helpen met de kleine zonder ongeval uit het rijtuig te komen. Toen gingen allen de trappen op naar de blije ouders, Max vooraan.

De moeder nam het kindje op de armen. Ze had het eerste recht op haar Elsje. Elsje Maria heette het kind. Maria had liever haar eigen naam als voornaam gehoord. Maar Mevrouw Limbach dweepte sinds haar meisjesjaren met de naam Elsa, Elsje en Anneke, de namen van haar beste pensionaatsvriendinnen. Hierdoor drukte ze de kleine aan haar moederhart en legde haar dan voorzichtig in het prachtige bedje terwijl Max niet moede werd van den Doop te vertellen. Ze stonden allen een tijdje om het kindje geschaard. Lachend wees Mevrouw Limbach op de kleine mond die ze van haar had, op de blauwe oogen die in 't rond blikten, op de smalle handjes, op 't ovale gezicht en de donkere haartjes die duidelijk van den vader stamden.

„Is het geen prachtig kind, een lief, klein ding?"

Daar waren het allen over eens, ook Mevrouw Fliedner die juist aankwam en het kindje heel zachtjes kuste wat de moeder zonder kwaad gezicht dulden moest.

Tante Marie schouwde droomerig op het hulpelooze menschelijke wezen

Ze hield van ieder kind maar van dit in dit mooie bedje meer, dan van elk ander, haar nichtje en petekind! Ze dacht aan de gevaren die het tegemoet ging en aan de woorden der H. Schrift:

„Hij heeft zijn Engelen bevolen U te beschermen op al Uw wegen."

Ze dacht aan de Engelbewaarder die zich nu vol macht aan de zijde van dat kleine bedje plaatste. Helpen wilde zij hem bij het beschermen van het kleine petekind en Elsje een zichtbare bewaarengel zijn, bij het groeien van haar geestelijke ontwikkeling. Haar uiterlijk kreeg bij de gedachte aan haar vrijwillig opgenomen engelbewaarder zijn een onbeschrijfelijke uitdrukking gelijk men dat bij hooggestemde naturen wel ziet wanneer de waarde der Eeuwigheid zich aan hun ziel voorstelt. Dr. Stein viel dit op en dacht: „Hoog boven allen staat deze eenvoudige onderwijzeres." Op denzelfden avond schreef deze „eenvoudige" in haar pedagog sch boekje:

De eerste belooning die het besluit tot een edel beroep of vrijwillig offer ons brengt, is het sterke gevoel van eigenwaarde en een hoogere vlucht van ware Liefde".

(Wordt voortgezet.)